

Arrest

nr. 272 194 van 2 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat C. DETHIER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 5 juli 2021 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 23 december 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren en getogen in Cúcuta (dep. Norte de Santander) en u woonde in Los Patios, een wijk in de periferie van de stad. U bleef steeds bij uw ouders wonen. Verder heeft u één zus, L. (...), en één broer, M. (...). Van 2008 tot 2013 had u een relatie met J. A. C. G. (...). Hij woonde in bij u en uw ouders en jullie kregen samen een zoon, A. E. C. R. (...) (°2011). Na uw relatiebreuk bleef uw zoon bij u en uw ouders.

Uw zus L. (...) werd in 2008 politiek actief. Zij identificeert zich als ultrarechts en begon vanaf dat jaar politici te ondersteunen van de partij Centro Democrático, waartoe ook de huidige Colombiaanse president behoort. Vanaf 2019 stelde uw zus L. (...) zich onder diezelfde partij officieel kandidaat voor de gemeenteraadsverkiezingen van Cúcuta, die plaatsvonden in oktober. Uiteindelijk verloor zij omdat ze de kiesdrempel niet behaald had. Zelf sluit u zich ook aan bij het ultrarechtse gedachtegoed en bent u tevens sympathisant van Centro Democrático. U steunde de campagne van uw zus via sociale media en u blijft dit verder doen tot op heden.

Zelf rondde u de middelbare school af, behaalde u een universitair diploma bedrijfsmanagement en volgde u een opleiding schoonheidszorg. U combineerde steeds uw studies met uw werk. Aanvankelijk werkte u als kelner, dan als particulier kledingverkoper en vervolgens als commercieel adviseur in de telefonie. In 2015 startte u als openbaar ambtenaar bij de Banco Agrario de Colombia (vert. "Landbouwbank van Colombia"). Uw taak bestond erin om kredieten toe te kennen, spaarrekeningen te openen en afbetalingen van leningen te innen. Daarnaast werd u, samen met een groep collega's, tweemaal per maand uitgestuurd naar landbouwzones om daar commerciële bezoeken te brengen. In combinatie met uw job in het bankwezen was u voorts eigenares van een schoonheids- en kapsalon genaamd B. N. & S. (...), waar u meerdere werknemers in dienst had. Uw moeder fungeerde als zaakvoester.

In augustus 2019 werd er aan uw woning een dreigpamflet afgeleverd. Daarin stond dat uw zus haar kandidatuur moest opzeggen en dat men geen 'schijtpolitici' meer wilde zien. Jullie besteedden er niet veel aandacht aan gezien er steeds wel enige onenigheid bestond tussen linkse en rechtse partijen. Vanaf die periode werd uw zus ook meermaals bedreigd via de telefoon.

In november 2019 vluchtte uw nicht, A. C. (...), van Colombia naar Spanje ten gevolge van de bedreigingen aan het adres van uw familie na de kandidaatstelling van uw zus, en ook ten gevolge van een bommelding op het kantoor van Centro Democrático. Zij moest enkele maanden daarvoor reeds naar Bogotá verhuizen.

Op 12 november 2019 was u samen met vier andere collega's van de bank onderweg voor een commercieel bezoek in Tibú (dep. Norte de Santander). Net voorbij het plaatsje Campo Dos werd jullie voertuig tegengehouden bij een controlepost van de linkse guerrillabeweging ELN. Daar waren zo'n 19 guerrilleros aanwezig. Zij keken jullie identiteitskaarten na, alsook jullie bankkaarten en sociale media, waardoor zij ontdekten dat u de zus bent van een politica uit de partij van voormalig president Uribe (Centro Democrático) en dat u de ultrarechtse regering steunt op uw sociale media. Ook ontdekten zij dat één van uw collega's die toen bij u was, M. M. (...), getrouwd is met een politieagent. Uiteindelijk besloot het ELN om u en M. (...) mee te nemen. Uw andere drie collega's lieten zij gaan en er werd hen verteld dat zij geen aangifte mochten indienen.

Vervolgens werden u en M. (...) geblinddoekt naar een ELN-kamp gebracht in het regenwoud van Catatumbo. De rit daarnaartoe duurde 2 à 3 uur. U reageerde agressief en bij aankomst werden u en uw collega onmiddellijk uit elkaar gehaald. Gedurende uw vasthouding kreeg u driemaal per dag gekookte haverhoutpap voorgeschoteld, hetgeen u resoluut weigerde, en u ontving enkel regenwater om te drinken en om zich mee te wassen. Tijdens de eerste nacht poogde een guerrillero u te misbruiken, maar een commandant vrijde dat aangezien er nog geen bevelen van bovenhand waren gekomen over wat er met u moest gebeuren. De tweede dag moesten u en de andere gijzelaars ELN-uniformen aantrekken nadat er helikopters van de ordediensten boven het kamp begonnen te circuleren. Jullie moesten dat doen opdat, mocht de politie of het leger het kamp aanvallen, de gijzelaars zouden worden getroffen en de schuld dan zou worden afgewenteld op de regering. Op de tweede nacht probeerde dezelfde guerrillero u opnieuw aan te randen, hetgeen opnieuw verhindert werd door de commandant. Tijdens de derde avond verplichtte deze guerrillero u om zich uit te kleden en zich te douchen in het bijzijn van alle anderen, hetgeen ook gebeurde. 's Anderendaags, op de vierde dag, kwam er een bestelwagen die proviand en vermoedelijk wapens naar het kamp bracht. Tot uw verbazing stapte daar een kennis van u uit, nl. een klant van u van de Banco Agrario die nog een lopend krediet onder uw beheer had staan. Bleek dat bij de

guerrilla hoorde en bekend was onder de naam "C. (...)". Hij was de zoon van commandant V. (...) en hij was verantwoordelijk om personen te vervoeren die nadien zouden worden geëxecuteerd. Toen C. (...) u opmerkte, was hij eveneens verbaasd en vroeg hij aan de commandant waarom u vastgehouden werd, waarop de commandant uitlegde dat u en M. (...) allebei politieke banden hebben. C. (...) verwees vervolgens naar het feit dat jullie hem bedienden bij de bank en daarna sloten hij en de commandant de volgende overeenkomst met jullie af: u en M. (...) zouden worden vrijgelaten, maar jullie mochten in geen geval klacht neerleggen, anders zou het ELN uw zoon inlijven.

De volgende dag werden u en M. (...) door het ELN gedropt op het midden van een weg in Azuya. Zo'n vijf minuten later konden jullie meereizen met een voorbijrijdende vrachtwagenchauffeur, die jullie vervolgens naar Cúcuta bracht. Onderweg kon u naar uw ouders bellen om hen gerust te stellen en, eens thuisgekomen, lichtte u hen in over alles wat er gebeurd was. De eerstvolgende maandag ging u naar uw werk om uw ontslag te proberen indienen. U wilde daar niet meer werken en u wilde Colombia verlaten. Er vond die maandag een videoconferentie plaats met de leidinggevenden van de bank. Zij zeiden tegen u dat zij geen klacht konden neerleggen tegen uw ontvoerders omdat er voortdurend commerciële projecten plaatsvinden en omdat dat een slecht beeld zou afschilderen van de bank. Uw oversten zeiden ook dat u geen ontslag mocht nemen zonder opzegtermijn van 30 dagen. De enige oplossing die u daarom zag was om vakantie te nemen in december – zoals u gewoonlijk deed – en daarna onbezoldigd verlof te nemen.

Op 1 december 2019 verhuisde u samen met uw ouders en uw zoon naar een appartement in Cúcuta met privébeveiliging. Uw broer woonde in het appartement daarnaast. Vanaf dan begon u alles in gereedheid te brengen voor uw vertrek uit het land en liet u onder meer een notariële volmacht uitschrijven voor uw moeder. Uw zus verhuisde op haar beurt in januari naar Ocaña (dep. Norte de Santander) ten gevolge van uw ontvoering. Vanaf toen ontving zij de klok rond politiebijstand.

Ongeveer 5 dagen voor uw vertrek uit het land ontving u een telefonische oproep waarin men tegen u zei "je bent nog steeds hier, wat doe je hier nog?". Omwille hiervan vertrok u naar Bogotá.

Op 15 januari 2020 verliet u Colombia en reisde u, alleen, met het vliegtuig via Peru naar Madrid in Spanje. Uw ex-collega M. (...) verliet op een bepaald moment ook het land en trok met haar gezin naar de Verenigde Staten.

In Spanje vestigde u zich in A Coruña (Galicië) in de woning waar uw nicht A. (...) verbleef. U werkte er aanvankelijk als kapster en schoonheidsverzorgster; na het toeslaan van de COVID-pandemie ging u bij mensen thuis om hun nagels te verzorgen. U had er ook een relatie. Toen u anderhalve maand in Spanje was, regelden u en uw nicht een afspraak met een advocate van de Spaanse dienst migratie die vlak naast het politiekantoor in A Coruña zetelde. Deze dame heette E. V. (...). Haar taak bestond erin een schifting uit te voeren onder potentiële asielzoekers en zij wist u en uw nicht te vertellen dat jullie aanvraag niet ontvankelijk zou zijn, dit omdat er al meer dan één maand verstreken was sinds jullie aankomst in Spanje. Wel bood deze advocate jullie tegen betaling het alternatief van een opkomende regularisatie aan; voor 1000 euro zou zij deze papieren in orde brengen. Gezien u en uw nicht wisten dat het om bedrog ging, zijn jullie hier niet op ingegaan.

In maart en april 2020 kwam er, respectievelijk, een tweede en een derde dreigpamflet toe op uw voormalige adres in Los Patios. Deze werden in ontvangst genomen door uw oud-collega die jullie voormalige huis bewoonde om te vermijden dat het zou worden gekraakt door Venezolanen. U vermoedt dat deze bedreigingen terug de kop opstaken omdat uw zus zich vanuit Ocaña opnieuw inzette voor de gemeenschap en ervoor gezorgd had dat de regering een COVID-uitkering uitbetaalde. In augustus 2020 deed uw zus in naam van de hele familie aangifte bij de Fiscalía. Zij vermeldde in deze klacht de dreigpamfletten maar sprak niet over uw ontvoering. In november of december 2020 werd haar politiebijstand stopgezet. Onlangs ontving uw zus een antwoord van de Fiscalía, te weten dat haar klacht geseponeerd was omdat de namen van haar ouders niet bekend waren. Op dit moment verkeren uw zus L. (...) en ook uw broer M. (...) in een procedure voor politiek asiel, waarbij zij tijdelijk worden ondergebracht in een ambassade in Bogotá met het oog om later te kunnen vluchten naar Canada, de VS, Duitsland, België of Frankrijk.

Uw nicht A. (...) had een vriendje in België en nodigde jullie uit om hierheen te komen. Hij had jullie tevens een appartement in Brussel aangeboden. Mede omdat jullie in een lastige situatie zaten door zonder papieren in Spanje te verblijven, gingen jullie in op het voorstel. Op 9 januari 2021 reisden u en A. (...) met de bus van Spanje naar België. Jullie dienden bij aankomst geen verzoek om internationale

bescherming in want jullie dachten dat in België dezelfde regels vigeren als in Spanje. Verder was u genooddaakt om als sekswerker aan de slag te gaan bij gebrek aan andere mogelijkheden om in het zwart te werken in België. Later kwam u in contact met een stichting genaamd Space waar men medische controles uitvoerde en u COVID-inentingen verstrekke. Via deze organisatie ontdekte u dat u wel degelijk nog asiel kon aanvragen in België en kreeg u uitleg over de procedure. Nadat u op 1 juni 2021 een dreigbericht ontving via Facebook, waarin u beschimpt werd en er figuurtjes met geweren stonden, besloot u dan om ook effectief de asielprocedure op te starten. Zo diende u op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uw nicht deed dat op haar beurt op 8 juli 2021.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door de guerrilla.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort (origineel gezien), uw identiteitskaart (kopie), uw geboorteakte (kopie), uw universitair diploma (kopie), een arbeidscertificaat van de Banco Agrario de Colombia (kopie), een foto van u en uw collega's aldaar, een certificaat i.v.m. de verhuis van uw ouders in Colombia (kopie), een kieslijst van de gemeenteraad van Cúcuta (kopie), correspondentie via Whatsapp met uw vriendin M. M.(...) (kopieën), Facebookpublicaties op uw eigen profiel (kopieën), Facebookpublicaties op het profiel van uw zus (kopieën), drie dreigpamfletten (kopieën), een dreigbericht via Facebook (kopie), een aangifte bij de Fiscalía (kopie) en, tot slot, een bundel nieuwsberichten.

Op dit moment verkeert u in een relatie met een Belgische man en bent u in verwachting.

U wordt op dit moment nog steeds bedreigd via sociale media. Zo ontving u bijvoorbeeld in de nacht van 17 op 18 november 2021 (de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS) een bericht op Facebook waarin u beschimpt en bedreigd werd en waarin verwezen werd naar uw familieleden.

Het CGVS werd op 7 december 2021 door de DVZ geïnformeerd dat uw zoon A. (...) zich momenteel in België bevindt en hij bijgevolg werd toegevoegd aan uw Bijlage 26.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Er werd in het begin van uw persoonlijk onderhoud gepeild naar uw gezondheidstoestand, waarbij u verwees naar uw zwangerschap (CGVS p.3). Van eventuele gezondheidsproblemen maakte u geen melding (CGVS p.3). Verder werd u in het midden van het interview expliciet gevraagd of u reeds pauze wenste doch u gaf aan liever te willen verdergaan met uw relaas (CGVS p.19). Er werd in het midden van uw persoonlijk onderhoud een pauze genomen en er werd u bij aanvang gezegd dat u steeds om een extra pauze mocht vragen in het geval u dat nodig had (CGVS p.2, 21). U hebt van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt en u kwam zelf niet tussen om eventuele fysieke klachten te melden tijdens het onderhoud. Enkel op het einde, wanneer de vraagstelling afgerond was, verklaarde u zich een beetje duizelig te voelen nadat er u expliciet gevraagd werd of u zich nog goed voelde (CGVS p.33). Voorts werden de (weinige) vragen die u niet begreep u opnieuw gesteld en gaf u op het einde aan de tolk steeds goed te hebben verstaan (CGVS p.33-34).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Allereerst is het opmerkelijk dat u op 12 november 2019 besloot om zonder enige bescherming een commercieel bezoek te gaan brengen in Tibú. U gaf zelf aan dat de guerrilla die gebieden volledig in haar greep heeft en dat u in het verleden al zeven keer door zulke groeperingen tegengehouden werd in het kader van zo'n werkbezoek (CGVS p.17, 25). Bovendien verklaarde u in augustus 2019 al een dreigpamflet te hebben ontvangen aan uw huis en werd uw zus sindsdien bedreigd via de telefoon (CGVS p.17, 23). Uw uitleg dat u geen acht had geslagen op dat pamflet omdat er altijd wel politieke spanningen waren, kan niet worden gevolgd. Dit briefje werd immers afgeleverd aan uw woning (en niet die van uw zus) en, sterker nog, uw zus liet in haar parketaangifte optekenen dat er op uw adres ook al een tweede pamflet was toegekomen in september 2019 (zie documentenmap in administratief dossier; zie ook infra). Hierbij komt dat uw nicht A. (...) in november 2019 het land moest verlaten en enkele maanden eerder naar Bogotá verhuisde omwille van diezelfde bedreigingen tegen uw familie, zo verklaarde u (CGVS p.12-13). Dit alles indachtig, zou men verwachten dat uw familie in deze periode sterk op haar hoede moet zijn geweest. Dat u desondanks bewust het gevaar ging opzoeken door zonder bescherming naar een zone te gaan waar de guerrilla diepgeworteld zit (CGVS p.25), is op zijn minst eigenaardig.

Ook de gang van zaken aan de controlepost zoals door u voorgesteld, is weinig aannemelijk. Zo stelde u dat het ELN de identiteitsdocumenten van u en uw vier collega's bekeek en u gelooft ook dat zij gedurende twee uren uw sociale media hebben overlopen vooraleer zij u meenamen (CGVS p.17-18, 29). Hierna zouden zij u en uw collega M. (...) (de vrouw van een politieagent) ontvoerd hebben onder het voorwendsel dat jullie de regering ondersteunden (CGVS p.18). Het mag echter verbazen dat het ELN toen ook niet uw andere drie collega's meenam maar dat zij daarentegen gewoon mochten terugkeren naar Cúcuta, volgens u "omdat zij geen enkele band hadden met de regering" (CGVS p.18, 28). Zij waren nochtans net als u ambtenaren bij een overheidsbank wiens taak er onder meer uit bestond openstaande kredieten te gaan vereffenen (CGVS p.8, 25; CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en konden dus ook omwille van die reden duidelijk met de regering geassocieerd worden en/of dezelfde politieke ideologie als u aanhangen. Per slot van rekening waren ook u en M. (...) zelf geen politici of politieagenten, maar respectievelijk 'zus van' en 'echtgenote van'. Het is dan ook weinig plausibel dat het ELN de weinig strategische beslissing zou nemen om hen te laten gaan, wetende dat zij getuigen waren van jullie vasthouding en dat zij nadien met gemak de autoriteiten konden inlichten om deze controlepost te lokaliseren. Dat er hen gewoon werd gezegd dat zij zeker geen klacht mochten neerleggen, verandert dit niet (CGVS p.18). Door uw collega's te laten gaan had het ELN daar immers geen grip meer op, met alle risico's van dien.

Wat uw verdere vasthouding betreft, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over uw belagers en hun motieven niet kunnen overtuigen. Zo vermeldde u tijdens uw vrije relaas niet welke groep er u dagenlang ontvoerd zou hebben, ondanks het feit dat er u werd gevraagd om uitgebreid en in detail uw redenen voor vertrek uit te leggen (CGVS p.17-21). Hier later op doorgevraagd, meende u dat de groep die u en uw collega ontvoerde "tot het ELN behoorde" (CGVS p.26). U gevraagd door welke subgroep van het ELN jullie werden tegengehouden, verklaarde u dat dat voor u niet duidelijk was en dat het ELN niet zo veel namen gebruikt als de (subgroepen van de) FARC, maar dat de ELN-groep die in dat gebied heerst allicht "Nemesio Camacho" heet (CGVS p.27). Uw verklaringen klemmen echter met de beschikbare landeninformatie. Verschillende bronnen berichten namelijk dat het ELN wel degelijk uit meerdere subgroepen of "fronten" bestaat, die bekend zijn volgens hun geografische windstreek in Colombia én volgens hun guerrilla-aanvoerders (zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Zo is in Norte de Santander het (grotere) noordoostelijke front van het ELN actief, tevens bekend als het Manuel Pérez Martínez-front, met ook daarbinnen nog verscheidene subfronten met elk een specifieke benaming. Van een groep die "Nemesio Camacho" heet, wordt hierin echter nergens melding gemaakt, evenmin van een front onder de leiding van ene "V. (...)". Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, doet behoorlijk vreemd aan vermits u gedurende vijf dagen ontvoerd zou zijn door een ELN-groepering en gelet op uw interesse in politiek (CGVS p.9, 21-22).

In dezelfde trant moet worden opgemerkt dat u aldus een situatie beschrijft waarbij u gedurende vijf dagen vastgehouden werd door een guerrillagroep, maar u desondanks geen klaarheid kunt scheppen over wat het doel daarvan was. U verklaarde dat uw belagers op het moment van uw ontvoering enkel uitlegden dat ze u meenamen omwille van de functie van uw zus (CGVS p.27). U gevraagd hoe vaak het ELN met u sprak tijdens uw vasthouding, stelde u echter dat ze "niet echt" langskwamen om met u te spreken, behalve om eten te brengen en om u aan te randen doch dat laatste zou de commandant telkens vrijdeld hebben bij gebrek aan bevelen van hogerhand (CGVS p.18, 29). U voorts gevraagd wat het doel van het ELN was om u vast te houden, beweerde u dat u gelooft dat ze aan het wachten waren op een bevel om jullie te vermoorden of dat ze misschien losgeld wilden vragen van de bank hoewel u daar nooit bent achter gekomen (CGVS p.29). Dergelijke vage en inconsistente antwoorden kunnen niet overtuigen.

Indien een guerrillagroep u werkelijk ontvoerd had om via u en uw collega losgeld te verkrijgen, kan logischerwijze worden verwacht dat zij jullie hierover informeren en vooral aan de tand voelen, dit om zo snel mogelijk hun doel te kunnen bereiken, gezien elke bijkomende dag zou gelijkstaan aan een hoger risico dat de autoriteiten hen op de hielen konden zitten. In dat geval zou het tevens niet meer dan logisch geweest zijn dat uw werkgever (of uw familie) u nadien had ingelicht over een te betalen som, echter blijkt niets nergens uit uw verklaringen. Anderzijds, mocht het ELN de intentie hebben gehad om u te vermoorden, kan er vanuit gegaan worden dat zij meteen de daad bij het woord voegen, in plaats van u urenlang te vervoeren en u daarna meerdere dagen vast te houden en van proviand te voorzien (CGVS p.17-21). Er kan niet worden ingezien wat zij hiermee wensten te bereiken, behalve veel tijdverlies.

Helemaal frappant is echter dat het ELN u en uw collega plotseling zou hebben vrijgelaten, simpelweg omdat de zoon van de commandant uw klant bleek te zijn en hij een goed woordje kon doen bij zijn vader (CGVS p.19). Naar eigen zeggen deed hij dat omdat hij u een goede vrouw vond en omdat het uw zus was die in de politiek zat, en niet u (CGVS p.19). Deze uitspraak lijkt wel heel erg bij de haren getrokken. Niet alleen staat dit haaks op het motief waarom het ELN u in de eerste plaats viseerde – namelijk net door het feit dat u de zus van een politiek kandidaat was (CGVS p.18) – ook lijkt het helemaal ongerijmd dat een guerrillacommandant dergelijke, weinig strategische beslissing zou nemen met alle daarbij gepaard gaande risico's. Net zoals in het geval van uw drie collega's die blijkbaar zonder slag of stoot mochten vertrekken, hadden uw ontvoerders ook hier geen enkele garantie dat u hun controlepost en kamp nadien niet zou kunnen verlinken bij de Colombiaanse ordediensten, wel integendeel. U bleek immers geen persoon die met hen wilde meewerken (u gedroeg zich agressief waardoor het ELN u moest afzonderen; CGVS p.18, 28) en, meer nog, u had op dat moment uitgebreide informatie over de organisatie van een ELN-cel, het reilen en zeilen van hun kamp en de persoonlijke gegevens van (de zoon van) een commandant die u via hun bankgegevens op uw werk kon achterhalen (CGVS p.19). Dat een van de grootste guerrillagroeperingen van Colombia zo ondoordacht te werk zou gaan, is niet geloofwaardig.

Het CGVS stelt voorts vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw woonplaatsen na deze vermeende ontvoering. In het begin van uw persoonlijk onderhoud verklaarde u gewoond te hebben in Montebello, Los Patios (CGVS p.5-6). U gevraagd of u uw hele leven in hetzelfde huis woonde, bevestigde u dit (CGVS p.6). Daarna gepeild naar uw adres, wijzigde u plotseling uw verklaring zeggende dat u vanaf december 2019 naar een privéappartement in Riviera Del Este, Cúcuta moest verhuizen omwille van de problemen, en u diende dit adres af te lezen van uw gsm vooraleer het te kunnen vermelden (CGVS p.6). U was daar samen met uw ouders en zoon naartoe verhuisd, zo gaf u aan (CGVS p.6). Nochtans luidde bij de DVZ uw verklaring ook dat u uw hele leven op hetzelfde adres in Los Patios heeft gewoond (verklaring DVZ, vraag 10). Hiermee geconfronteerd, meende u dat u dit nieuwe adres wel degelijk vermeld had bij de DVZ maar dat de ambtenaar u daarna het zwijgen oplegde (CGVS p.6). Deze uitleg overtuigt niet. Er werd bij de DVZ immers duidelijk gepeild naar uw laatste adres in Colombia én naar uw andere verblijfplaatsen in de voorbije jaren (verklaring DVZ, vraag 10). Vermits u in dit geval slechts twee adressen zou hebben gehad in uw hele leven, valt het niet aan te nemen dat de DVZ-ambtenaar deze niet zou optekenen; overigens bevatten uw DVZ-vragenlijst en –verklaringen geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Integendeel, u tekende uw verklaringen voor akkoord en formuleerde geen enkele toevoeging of opmerking nadat deze aan u voorgelezen werden (verklaring DVZ p.13; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 8). In dit verband moet worden vastgesteld dat uw advocaat voor uw persoonlijk onderhoud via e-mail dan wel een aantal “fouten” van uw DVZ-verklaringen overmaakte aan het CGVS maar hierbij werd evenwel geen melding gemaakt van het feit dat daarin niet genoteerd werd dat u in december 2019 naar een nieuw adres in Cúcuta zou zijn verhuisd (zie e-mail d.d. 9 november 2021 in administratief dossier). En buiten hetgeen in deze e-mail vermeld staat, had u overigens geen verdere opmerkingen over uw eerste interview (CGVS p.4). Omwille van al het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat u op 1 december 2019 verhuisd zou zijn naar Rivera Del Este, Cúcuta. Deze bewering klemmt per slot van rekening ook met de door u neergelegde parketaangifte waarin uw zus vorig jaar liet optekenen dat uw moeder toen nog steeds in Montebello, Los Patios woonde en niet in Riviera Del Este, Cúcuta (zie documentenmap in administratief dossier).

Ook op andere vlakken is hetgeen u zegt niet in lijn met deze aangifte. Zo verklaarde u op het persoonlijk onderhoud dat uw zus deze aangifte in augustus 2020 deed, terwijl die volgens dit document eigenlijk zo'n drie maanden eerder gebeurde op 21 mei 2020. Wat betreft de drie pamfletten zijn uw verklaringen evenmin eensluidend met wat uw zus t.a.v. de Fiscalía zou hebben verklaard: hoewel deze pamfletten volgens u werden afgeleverd aan uw moeders huis in augustus 2019, maart 2020 en april 2020, liet uw zus bij het parket optekenen dat diezelfde briefjes daar toekwamen in augustus 2019, september 2019 en

begin mei 2020 ("twee weken geleden") (CGVS p.23-24; zie documentenmap in administratief dossier). Dergelijke tegenstrijdigheden doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, temeer de door u opgegeven data op de kopieën van de dreigbriefjes geschreven staan. Dat het laatste pamflet verder in ontvangst genomen werd door uw kennis J. R. (...) die het huis van uw moeder bewoonde (CGVS p.24), valt verder nergens te lezen in die parketaangifte, overigens lijkt het zeer bedenkelijk dat u een "collega en vertrouwenspersoon" zou laten wonen op een adres waar eerder pamfletten met doodsb bedreigingen waren toegekomen. Nog frappanter is echter dat uw zus bij de Fiscalía met geen woord repte over uw voorgehouden ontvoering en daar zelfs verklaarde dat zij "geen idee heeft welke persoon of personen deze bedreigingen uiten" (zie documentenmap in administratief dossier). Nochtans beweerde u dat het de guerrilla was die uw familie bestookte met bedreigingen (CGVS p.12-13) en moeten jullie dit uitgebreid met elkaar hebben besproken. Bovendien beschikte u, zoals eerder opgemerkt, over de naam van de (zoon van de) ELN-commandant alsook andere informatie over hun controlepost en hun kamp. Men kan dan ook verwachten dat uw zus dergelijke informatie meegeeft aan de ordediensten in het geval van een oprechte vrees, mits het belang van dit soort aanknopingspunten in een parket- of politieonderzoek. Dat u desondanks verklaart dat uw zus in Colombia op geen enkele vorm van bescherming kan rekenen en dat de overheid haar zaak zoals zovele heeft geseponeerd (CGVS p.33) is dan ook volledig ongerijmd.

De geloofwaardigheid van uw problemen met het ELN wordt verder onderuit gehaald door het volgende. Hoewel u aangaf dat u na de ontvoering niet langer bij de bank wilde werken en niet langer in Colombia wilde blijven (CGVS p.20), blijkt dit niet uit uw gedrag na de vermeende feiten. Zo verklaarde u dat u pas vanaf december 2019 vakantie nam op uw werk vanwege een opzegtermijn van 30 dagen (CGVS p.20), waaruit volgt dat u de laatste weken van november 2019 nog ging werken. Indien u werkelijk toen al had besloten dat u uw land wilde verlaten, naar eigen zeggen omdat u doodsbang was (CGVS p.20), zou het niet meer dan logisch zijn dat u zelf onmiddellijk ontslag neemt door gewoon niet meer terug te keren naar uw werk, zonder rekening te houden met een eventuele opzeg. Uit het door u neergelegde werkcertificaat kan trouwens enkel objectief worden afgeleid dat u pas vanaf 16 januari 2020 verlof opnam (zie documentenmap in administratief dossier). Hoe dan ook, rekening houdend met het feit dat u na uw ontvoering al besloten had te vertrekken, mag het verbazen dat u geen eerstdaagse vlucht uit Colombia nam. U beschikte immers al sinds 2017 over een internationaal paspoort en u kunt als Colombiaanse visumvrij naar de Europese Unie reizen (zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien was u toen eigenares van een schoonheidssalon met meerdere werknemers in dienst, en uw broer en zus werken als architect en ingenieur (CGVS p.8-9), waardoor u ongetwijfeld over de nodige fondsen kon beschikken om een vliegtuigticket te betalen en meteen te vertrekken. Dat u daarentegen nog twee maanden in Colombia verbleef, is dan ook zeer merkwaardig. Hierbij komt dat u in deze periode na uw vermeende ontvoering weinig moeite ondernam om enigszins onder de radar te blijven. Zo blijkt uit uw Facebookprofiel en dat van uw zus L. (...) dat u in december 2019 nog verschillende keren samenkwam met uw familieleden, zowel thuis als in uw schoonheidssalon, en dat jullie hiervan meerdere foto's openbaar op jullie profiel postten. Hieruit kan alvast niet worden afgeleid dat u kort daarvoor "de vijf meest rampzalige dagen van uw leven" had beleefd, evenmin kan worden ingezien waarom u uw locatie openlijk te grabbel zou gooien – niet in het minst omdat u op deze foto's samen met uw zus te zien bent, dit terwijl het ELN u letterlijk zou hebben gezegd dat zij op haar uit waren (CGVS p.19; zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Uw verklaring dat u zich na de ontvoering niet in het openbaar kon vertonen (CGVS p.7) moet dan ook met een stevige korrel zout worden genomen.

Daarenboven houdt het geen steek dat de drie pamfletten tegen uw zus L. (...) gericht waren, dat zij meermaals via de telefoon bedreigd werd en dat de guerrilla letterlijk tegen u gezegd zou hebben dat het uw zus is op wie hun pijlen gericht zijn (zie supra), maar dat uw zus zich op dit moment nog in Colombia bevindt (CGVS p.11). Uw verklaring dat zij naar Ocaña is moeten verhuizen omwille van uw ontvoering en dat zij daar de klok rond politiebescherming ontving van januari tot oktober of november 2020 (CGVS p.11, 23, 31-32), lijkt overigens niet te stroken met de werkelijkheid. Uw zus liet namelijk in het kader van haar parketaangifte d.d. 21 mei 2020 optekenen dat zij in de wijk Atalaya in Cúcuta woont – en dus niet in Ocaña – én dat zij op dat moment nog nooit de politie of de Fiscalía had geraadpleegd omwille van de feiten (zie documentenmap in administratief dossier). Daarnaast zagen uw zus en haar echtgenoot er in de voorbije twee jaar blijkbaar geen graten in om op restaurant te gaan, af te spreken met uw ouders, en hun contactgegevens openbaar weer te geven, dit voor de verkoop van dieetproducten; getuige daarvan de schermopnames van hun Facebookprofielen toegevoegd aan uw administratief dossier. Bij enkele van deze foto's staat trouwens letterlijk de locatie "Cúcuta" vermeld. Uw zus trad in de voorbije periode zelfs meerdere keren op als zangeres, al dan niet samen met uw vader, en publiceerde ook hiervan openbare video's op Facebook en Youtube, waarop hun locatie opnieuw met weinig moeite te achterhalen is (zie ook landeninformatie toegevoegd aan administratief dossier). Het hoeft geen betoog dat, mocht uw zus

werkelijk gevisieerd en bedreigd worden door de guerrilla, zij zichzelf en haar locatie nooit zo in het voetlicht zou plaatsen. Uw verklaring als zou zij momenteel met uw broer een procedure zijn gestart om bij een ambassade in Bogotá te worden ondergebracht alvorens te worden uitgestuurd naar Canada, de VS, Duitsland, België of Frankrijk, kan omwille van bovenstaande moeilijk worden aangenomen. Overigens legde u van deze specifieke procedure geen enkel begin van bewijs voor. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het CGVS niet inziet waarom u thans nog een “online strijd” zou voeren tegen de guerrilla via uw Facebookprofiel (CGVS p.33) en daarop mensen die u met de guerrilla associeert openlijk blijft beschimpen (zie documentenmap in administratief dossier). Indien uw zus L. (...) zich werkelijk in zo’n penibele situatie zou bevinden in Colombia – hetgeen u niet aangetoond hebt (zie supra) – zou dit haar alleen maar in een lastiger parket kunnen brengen.

Tot slot, maar niet in het minst, wenst het CGVS te wijzen op het uitermate laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u op 15 januari 2020 aankwam in Europa, verklaarde u zich pas vluchteling op 5 juli 2021. Nochtans kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, dit verzoek indient. Dat u naliel dit te doen en gedurende anderhalf jaar talmde alvorens uw verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Temeer daar de door u aangehaalde redenen voor uw laattijdig verzoek niet plausibel noch consistent zijn en aldus niet kunnen overtuigen. Zo is het eerst en vooral opmerkelijk dat u pas anderhalve maand na uw aankomst in Spanje een eerste poging zou hebben gedaan om asiel aan te vragen (CGVS p.15). Gelet op bovenstaande overwegingen, kan men verwachten dat u dit reeds in de eerste dagen na uw aankomst doet, zeker omdat uw nicht toen al zo’n twee maanden in Spanje was (CGVS p.12), tijd genoeg dus om het hoe en wat van de asielpprocedure uit te pluizen en u hier nadien over te informeren. In de mate dat u verder opwerpt bedrogen te zijn door een advocaat (CGVS p.15), stelt het CGVS evenwel vast dat u nooit de officiële Spaanse autoriteiten geraadpleegd hebt tijdens uw lange verblijf in dat land, mits de vaststelling er geen Eurodac-treffers te vinden zijn in uw administratief dossier en vermits u zelf ook bevestigde nooit een andere afspraak te hebben gehad dan met voornoemde advocaat (CGVS p.16). Uw verklaring als zou men in Spanje “geen documenten van u hebben willen ontvangen” (CGVS p.16-17), strookt dan ook niet met de werkelijkheid. Indien u waarlijk doorhad bedrogen te zijn door een Spaanse advocaat – zo verklaarde u dat u wist dat het om vervalste documenten ging (CGVS p.15) – is het bovendien niet onredelijk te verwachten dat een persoon met uw profiel zich daarna zo snel mogelijk informeert om alsnog bij de legale, geëigende instanties terecht te komen. U bent per slot van rekening een hoogopgeleide vrouw met een universitair diploma (CGVS p.7), u bevond zich in een land waar alle informatie beschikbaar is in uw moedertaal, u wist dat u er na het verloop van uw toeristenstempel illegaal was en door de politie kon worden opgepakt (CGVS p.15-16), en uit landeninformatie blijkt dat de Spaanse autoriteiten ook asielaanvragen die meer dan één maand na aankomst worden ingediend terdege onderzoeken (zie landeninformatie in administratief dossier). Uw uitleg, zijnde dat na de opkomst van de coronapandemie alle steden in Spanje werden afgesloten, vergoelijkt dit niet daar diezelfde informatie aangeeft dat het in elke Spaanse provincie mogelijk is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie landeninformatie in administratief dossier). Bijkomend verklaarde u zelf dat deze beperkingen vanaf juli 2020 werden opgeheven (CGVS p.16) doch u maakte evenmin vanaf dan aanstalten om zich alsnog te beroepen op de asielpprocedure in Spanje. Daarenboven is het opvallend dat u ook na aankomst in België nog maar eens een half jaar wachtte alvorens u te wenden tot de asielautoriteiten. Bij de DVZ beweerde u dat dat kwam omdat dat u opnieuw werd afgeraden door een advocaat (verklaring DVZ, vraag 31); op het CGVS beweerde u dan weer dat dat kwam omdat u dacht dat in België “dezelfde regels als in Spanje” gelden (CGVS p.17), twee verklaringen waaruit niet blijkt dat u enige inspanning hebt geleverd om informatie in te winnen over de asielpprocedure en die aldus opnieuw niet kunnen overtuigen, uw profiel van hoogopgeleide indachtig. In het geval van een werkelijke vrees voor vervolging had u dat ongetwijfeld wel gedaan. Ook uw verdere uitleg, als zou u in België sekswerk hebben verricht en uiteindelijk informatie hebben verkregen via een stichting die medische controles uitvoerde (CGVS p.17), biedt geen afdoende verklaring voor uw laattijdige verzoek. Immers, indien u zich in een onstabiele situatie zou hebben bevonden, zou dat reden te meer moeten zijn om sneller te informeren naar de asielpprocedure en de daarbij gepaard gaande opvangmogelijkheden. Kortom bent u niet bij machte een geldige reden op te geven voor uw uiterst laattijdige asielaanvraag.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Derhalve kan de status van vluchteling u niet worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde cf. artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de marge kan nog worden aangestipt dat u zelf niet rechtstreeks aan politiek deed in Colombia en geen lidkaart van een partij bezat (CGVS p.9). Het loutere feit dat u sympathisant bent van de regeringspartij Centro Democrático, biedt op zich geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de

geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ingediende documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort biedt zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Hetzelfde kan worden vermeld voor wat betreft de kopieën van uw Colombiaanse identiteitskaart en geboorteakte. Ook het feit dat u universitaire studies gevolgd heeft en houder bent van een hoger diploma bedrijfsadministratie wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De kopie van het arbeidscertificaat en de foto met uw collega's ondersteunen uw verklaringen i.v.m. uw werkzaamheden bij de Banco Agrario de Colombia, iets wat door het CGVS evenmin betwist wordt, maar zij bieden geen begin van bewijs voor de door u aangehaalde problemen met het ELN. Het certificaat i.v.m. de verhuis van uw ouders in Colombia toont op zich evenmin aan dat u en uw familie problemen kenden met de voorheen vernoemde groepering. Bovendien wordt daar nergens in vermeld dat u op 1 december 2019 naar het adres in kwestie verhuisd zou zijn en legde u, zoals eerder aangegeven, tegenstrijdige verklaringen af over deze verhuis (zie supra). Het gaat hier overigens om een kopie waarvan de bewijswaarde zeer relatief mag worden genoemd. Verder toont de kopie van de kieslijst aan dat uw zus L. (...) kandidaat was voor de gemeenteraadsverkiezingen van Cúcuta op 27 oktober 2019, niets meer en niets minder. Dat u en uw familie hierdoor persoonlijke problemen kenden met de guerrilla, kan hieruit niet blijken. De Facebookpublicatie van uw vriendin M. (...) en de correspondentie met een persoon die jullie beiden kent (CGVS p.4), biedt geen bewijs voor uw voorgehouden problemen met het ELN. Dergelijke getuigenissen zijn subjectief, deze persoon kan immers eender wat schrijven naar u op Whatsapp, al dan niet op uw vraag. Ook het loutere gegeven dat M. (...) zich al dan niet in de VS bevindt of daarnaartoe getrokken is, toont op zich jullie vermeende problemen met het ELN niet aan, daar ook tal van andere motieven aan de grondslag kunnen liggen van haar verhuis. Voorts kunnen de door u neergelegde schermafdrukken van uw Facebookprofiel dan wel uw verklaringen staven i.v.m. uw sympathieën voor ultrarechts in Colombia, echter tonen zij geenszins aan dat u en uw zus concreet door het ELN werden bedreigd en/of geviséerd. Integendeel ondergraven zij uw vrees daar niet kan worden ingezien waarom u dergelijke zaken openbaar zou publiceren indien uw zus zich nog in Colombia bevindt, zoals hierboven gemotiveerd werd (zie supra). Overigens toont het loutere feit dat iemand u temidden een Facebookdiscussie een "paramilitaire hoerendochter" noemt (als reactie op een post waarin u zelf iemand publiekelijk beschimpt) nog niet aan dat u in Colombia werkelijk geviséerd werd en wordt door de guerrilla (CGVS p.4), voor zover deze al enige bewijswaarde hebben gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke schermopnames. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt over de Facebookpublicaties op het profiel van uw zus die zich momenteel nog in Colombia bevindt. Het CGVS stelt verder vast dat de drie neergelegde dreigpamfletten allen kopieën zijn; voor het overige kunnen dergelijke briefjes door

eender wie zijn opgesteld via knip- en plakwerk, waardoor deze op zich evenmin bewijswaarde dragen. Het dreigbericht via Facebook Messenger d.d. 1 juni 2021 vormt evenmin een begin van bewijs voor uw voorgehouden problemen met het ELN. Ook dit soort berichten kunnen door eender wie zijn gefabriceerd, al dan niet op vraag. In dit verband wenst het CGVS nog toe te voegen dat het bijzonder vreemd oogt dat de afzender ervan, ene G. O. (...), klaarblijkelijk uw vriend is op Facebook. Aangaande de verklaring van uw zus L. (...) bij het Colombiaanse parket, werd eerder reeds aangestipt dat deze op tal van pertinente punten afwijkt van uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud. Los daarvan gaat het om een kopie zonder handtekening(en) en moet worden benadrukt dat eenieder eender welke verklaring kan afleggen, waardoor deze gekopieerde aangifte op zich de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk kan maken. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Ten slotte verwijzen de nieuwsberichten naar een algemene situatie in uw land van herkomst doch zij hebben geen betrekking op uw individuele persoon.

Aangaande de bijkomende opmerkingen die uw advocaat op 1 december 2021 via e-mail overmaakte na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, wenst het CGVS het volgende aan te stippen. Daar waar zij de lange duur van het persoonlijk onderhoud aankaart alsook het feit dat u zich niet zou hebben kunnen concentreren, dient te worden opgemerkt dat het eigenlijke gehoor in totaal 4 uur en 45 minuten duurde, dat er een pauze van 1 uur werd genomen (CGVS p.1, 21, 36), en dat u tijdens het onderhoud geen melding maakte van enige concentratieproblemen. Zoals eerder gesteld, maakte u zelf geen bezwaar tegen een verderzetting van het onderhoud (zie supra). Dat het persoonlijk onderhoud enige tijd in beslag nam, wijst er daarentegen net op dat het CGVS ernstig en nauwkeurig te werk is gegaan bij de behandeling van uw dossier. Bovendien verklaarde u de tolk steeds goed te hebben begrepen (CGVS p.33-34), werd de kwaliteit van de tolk geprezen door uw advocaat (CGVS p.34) en formuleerden jullie geen inhoudelijke opmerkingen na het ontvangen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. In de mate dat uw advocaat verder stelt dat zij de houding van de protection officer problematisch, ongepast en respectloos vond, kan niet anders dan worden opgemerkt dat deze appreciatie in wezen geheel subjectief is en dat zulks niet kan blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch maakte uw advocaat hiervan melding tijdens het persoonlijk onderhoud zelf of na afloop ervan. De protection officer is overigens een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om een dergelijke houding aan te nemen.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat uw nicht A. N. C. M. (...) zich momenteel in de asielpprocedure in België bevindt doch er werd in haar hoofdte nog geen beslissing genomen door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoekster van oordeel dat een beoordelingsfout wordt gemaakt.

Verzoekster geeft een theoretische toelichting bij een aantal bepalingen en beginselen en zet het volgende uiteen wat betreft de toepassing hiervan *in casu*:

"Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering en de strekking van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar verklaringen. Zij vreest vervolgd te worden door het ELN, omwille van de vorige bedreigingen en ontvoering dat zij al heeft ervaren.

Eerst moet vastgesteld dat het werd niet betwist dat verzoeker voor de Banco Agriario werkte.

Het is niet betwist dat werknemers van Banco Agriario, in Cucuta, op commerciële bezoeken gaan te Tibu. Het CGVS heeft geen opmerkingen gemaakt over verzoekster haar ontvoeringrelaas. Zij gaf een gedetailleerd verslag van de 5 dagen gedurende welke zij door het ELN werd ontvoerd en vastgehouden. Het CGVS heeft zich niet uitgelaten over de geloofwaardigheid van deze detentie, maar heeft wel gewezen op informatie die niet geloofwaardig werd geacht:

- de controlepost van het ELN;*
- het feit dat drie collega's werden vrijgelaten,*
- het feit dat verzoeker een naam opgaf die niet voorkwam in de bij het CGVS bekende informatie;*
- het feit dat verzoekster niet wist waarom het ELN haar had ontvoerd;*
- de manier waarop ze werd vrijgelaten;*

Deze elementen zijn van bijzonder belang, en de aanvrager zal aantonen dat de overwegingen van het CGRA in dit verband ongegrond zijn.

A. Ontvoering door het ELN

A. 1. Over de professionele bezoek te Tibù, besloot het CGVS (beslissing pp. 3-41 :

"(...)"

Gelet op haar positie, het feit dat zij een werknemer is, kan verzoekster niet kiezen aan welke opdrachten zij deelneemt. Verzoekster vertelde tijdens haar persoonlijke onderhoud (NPO, p. 24):

"(...)"

Verzoekster is dus al meerdere keren geweest in Tibu om haar werktaken uit te voeren (NPO, p. 25) :

"(...)"

Dus ook al is zij in augustus 2019 bedreigd met pamfletten en weet zij dat haar zus het doelwit is van paramilitaire groeperingen vanwege haar politieke opvattingen, in november 2019 is zij niet in staat om te weigeren de door haar werkgever verlangde taken uit te voeren, en is zij niet in staat om te verzoeken om bijzondere beschermingsmaatregelen.³

Er zij op gewezen dat verzoekster, anders dan het CGVS beweert, zich ten tijde van de feiten geen seconde kon voorstellen dat zij zou worden vervolgd wegens haar familieband met haar zuster en dat zij bijzonder zal gevisieerd worden door het ELN.

Het is dus niet rationeel te oordelen dat het feit dat verzoekster ermee heeft ingestemd haar werk te doen, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

1. Wat betreft de gang van zaken aan de controlepost, die aannemelijk wordt beschouwd door het CGVS

Het CGVS stelt niet vast in welke maat het ongeloofwaardig zou zijn dat het ELN, die de identiteitsdocumenten van verzoekster en haar collega heeft gecheckt en meerdere informatie over de bankwerknemers vond op sociale media. Aangezien dat verzoekster en M. (...) een specifieke profiel hadden, besloot het ELN hen te behouden.

Verzoekster kan door de motieven van bestreden beslissing niet begrijpen waarom zou haar verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Zij heeft tijdens haar persoonlijke onderhoud wel verteld dat zij, samen met haar collega, al 7 keer (op 20) het ELN tegenkwam in het context van haar werk (NPO, p.25).

"(...)" (NPO, p. 26).

Het blijkt van deze onbetwiste verklaringen dat het ELN nooit ambtenaren van Banco Agrario als doelwitten hebben genomen.

Verzoekster vertelde tijdens haar persoonlijke onderhoud dat (NPO, p. 29):

"(...)"

Het verschil tussen verzoekster en M. (...) ligt in hun persoonlijke of familieband met de autoriteiten en regering. Daardoor kan opnieuw niet worden ongeloofwaardig beschouwd dat het ELN een specifieke interesse in deze twee mensen, waarvan één de vrouw van een politieagent⁴ is en de andere de zus van een kandidaat politicus.

In deze context kan verzoekster niet begrijpen waarom haar bijzondere profiel haar niet zou onderscheiden van andere collega's in de bank.

Het blijkt daarvoor niet juist vast te stellen (beslissing, p. 4) : "(...)"

Over het feit dat het ELN laat de drie collega's gaan, kan verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet volgen :

"(...)"

Volgens verzoekster toont door deze motieven het CGVS geen volledig begrip over de situatie in Colombia te hebben.

Toch verwijst het CGVS naar de UNHCR Guidelines betreffend Colombia. Het werd erdoor vastgesteld dat :

""(...)" (UNHCR Eligibility Guidelines p. 19-20)"

Het blijkt dat de houding, die ELN kon verwachten van de drie collega's, was om niets bij de autoriteiten te vermelden. Zo gebeurt het ook in praktijk.

Aangezien dat het ELN de identiteit van de collega's kent, is het te gevaarlijk voor hen om naar de politie te gaan een melding te maken over de het ELN. Opnieuw is het niet redelijk te denken dat burgers de mogelijkheid hebben om de misbruiken van het ELN te vermelden bij de autoriteiten.

2. Wat betreft de vasthouding van verzoekster

Het CGVS is van mening dat de verklaringen van verzoekster over haar belagers niet overtuigen kan (beslissing, p.4):

"(...)" (CGVS p.9, 21-22)."

Verzoekster heeft wel aangetoond dat zij kennis heeft over de verschillende guerilla groepen die in haar land van herkomst actief zijn (NPO, p. 26):

"(...)"

Wat betreft de ontvoering d.d. 12 november vertelde verzoekster :

"(...)"

Wat verzoekster verteld komt niet in strijd met de informatie van het CGVS. Het blijkt inderdaad dat het hele land in verschillende fronten is gedeeld, maar het vedoelt niet, zoals het CGVS het beweert in de bestreden beslissing dat het Manuel Perez Martinez-front niet verder is gedeeld.

In tegendeel blijkt van een verslag van In Sight Crime Organisatie (stuk 3, verzoekster benadrukt) dat :

"(...)"

Het blijkt dan niet ongeloofwaardig dat verzoekster vertelde dat de groep die haar ontvoerd "Nemsio Camacho" noemde en dat zijn commandant V. (...) heet.

Geen element van het administratief dossier komt in strijd met de informatie vermeldde door verzoekster. Het CGVS kan niet gevold worden.

3. Wat betreft de reden waarom verzoekster werd ontvoerd

Het CGVS is van mening dat het feit dat het ELN niet de familie van verzoekster of haar werknemer iets te betalen vroeg, ook ongeloofwaardig zou zijn. Het CGVS schreef verder:

"(...)"

Het feit dat verzoekster de preciezer strategie van de guerrillabeweging kon ontdekken, boven de algemeen doelwit dat zij hebben het zaaien van terreur onder mensen die voor de regering of voor aan de regering gelieerde partijen werken, blijkt niet ongeloofwaardig.

Het is ook niet het CGVS zijn taak om de intentie van zo een beweging te ontdekken, maar alleen het relaas van verzoekster te analyserend in verband met de objectieve landinformatie. Het blijkt van het COI FOCUS dd 2 Augustus dat (p. 14) : "De JEP identificeerde in totaal 21.396 slachtoffers van ontvoering."

Het blijkt ook van het COI Focus - Colombia. Veiligheidssituatie d.d. 27 juli 2020, die gaat over feiten tussen november 2019 en juni 2020, toen verzoekster werd ontvoerd dat (COI focus 2019, stuk 4, p. 23):

"(...)" »

Bovendien vertelde het verslag van 2020 dat : "(...)"

Bovendien volgens het COI Focus d.d. 2 Augustus (p. 23):

"(...)"

Het blijkt verder dat in september 2019 werd het aantal van ontvoeringen in de regio vermeerderd zoals geschreven door journalist Carolina Avila, in een artikel d.d. 17 september 2019 – twee maanden voor verzoekster haar ontvoering (stuk 5):

"(...)"

Op basis van de typologie van het geweld, zoals vermeld door de COI Focus en andere persartikels in Norte Santander, in de regio van Tibu / cucuta en de doelwitten ervan blijkt het verhaal van verzoekster geloofwaardig, ook als de reden van haar ontvoering niet precies gekend worden.

4. Wat betreft de vrijlating van verzoekster

Verzoekster werd vrijgelaten omwille van het feit dat de zoon van de commandant, een cliënt van de bank was.

Het CGVS is van mening dat een van de grootste guerrillagroeperingen van Colombia zo ondoordacht te werk zou gaan, is niet geloofwaardig

Verzoekster is van mening dat het CGVS niet heeft begrepen wat het kan bedoelen voor een client van een bank te merken dat hij de gijzelaar is van de persoon die hem een krediet kan verlenen of niet verlenen. Toen de zoon van de commandant merkte dat verzoekster, de verantwoordelijk voor zijn krediet was, besloot hij dat zij moest vrijgelaten worden.

Het blijkt onjuist te schrijven zoals het CGVS deed dat : "(...)"

De spontane uitlichtingen van verzoekster zijn vollediger en duidelijker dan deze eenvoudige reden (NOP, p. 19) :

"(...)"

Een zorgzame lezing van de verklaringen van verzoekster laten aantonen dat er meerdere belangen die op het spel staan. Het ging helemaal niet over de sympathie dat de zoon van de commandant had voor verzoekster maar over economische en financiële kwesties.

In die zin is het niet verwonderlijk dat de zoon van de commandant voorstelt zijn financieel adviseur vrij te laten.

Hierboven is reeds gezegd dat het in de Colombiaanse context, en gezien het niveau van het geweld in de regio Cucuta, niet onlogisch is ervan uit te gaan dat het ELN niet veel riskeert door verzoeker vrij te laten, gelet op het klimaat van terreur en de middelen waarover zij beschikken.

Het blijkt dat gene van de motieven van bestreden beslissing in verband met verzoekster haar ontvoering kunnen gevolgd worden.

De motieven zijn genomen in strijd met de elementen van het administratief dossier en daarvoor schend verwerende partij haar motiveringsplicht.

Naast deze bewering betreffende de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster, blijkt dat het CGVS niet betwist het verloop van de dagen, terwijl verzoekster vastgehouden werd. Verzoekster heeft spontaan de volgende verklaringen gedaan over haar ontvoering. De geloofwaardigheid van deze verklaringen werd per se niet betwist :

"(...)"

Verzoekster heeft spontaan veel details gegeven over haar vasthouding.

De ontvoering van verzoekster is geloofwaardig.

Op basis van deze ontvoering, toont verzoekster dat zij al vervolgd wordt door een leden van een guerrillabeweging, die aan het macht is in haar regio van herkomst. Verzoekster valt onder artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet:

"(...)".

De huidige situatie te Cucuta, waar het ELN steeds macht heeft toont aan dat in het eval van terugkeer naar Colombia zou verzoekster opnieuw vervolgd.

B. Verwerende partij meent dat de verklaringen van verzoekster over haar adres tegenstrijdig zijn.

Het CGVS is van mening dat : "(...) (CGVS p.4)"

Het moet worden opgemerkt dat verzoekster heeft door haar raadvrouw vele opmerkingen door gestuurd aan het CGVS voor haar persoonlijke onderhoud over "de vragenlijst" d.d. 9 juli 2021.

Deze vragenlijst gaat over de zeven vragen die aan de DvZ aan verzoekster werden gesteld. Een kopie van de verklaringen is gegeven op de dag van het eerste interview aan de asielzoeker.

In tegendeel, werd geen kopie van de andere verklaringen van asielzoekers gegeven.

Verzoekster kon daarvoor geen opmerkingen melden over haar adres doen. Zij heeft inderdaad de mogelijkheid niet gehad om deze verklaringen te lezen en samen met haar advocaat/ met een tolk de verklaringen vertalen en opmerkingen erover formuleren.

Het is niet betwist door het CGVS dat er geen tolk aanwezig was d.d. 9 juli 2021, tijdens haar eerste interview. De andere opmerkingen die door de raadvrouw van verzoekster, over haar verklaringen d.d. 9 juli 2021 werden ook niet betwist door het CGVS.

Verzoekster kon geen opmerkingen over de fouten betreffend haar adres doen voor haar persoonlijke onderhoud vermelden

Verzoekster vertelde ook tijdens haar persoonlijke onderhoud dat (NPO, p.4) :

"(...)"

Zij werd dan gevraagd : "(...)".

Verzoekster heeft dus nooit bevestigd dat de andere informatie, die niet op de vragenlijst stonden, correct waren.

Deze motief van bestreden beslissing werd niet door de elementen in haar administratief dossier ondersteunt.

C. Wat betreft het feit dat verzoekster de commandant van ELN niet vermeldde bij de politie

Het CGVS is van mening dat :

"(...)"

De zus van verzoekster diende een klacht in bij de Fiscalia toen verzoekster al in Europa was.

Artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt:

"§ 2. (...)"

Verzoekster werd niet gevraagd tijdens haar persoonlijke onderhoud gevraagd waarom haar zus de naam van de commandant niet vermeld had of waarom er geen sprake is van bescherming door de autoriteiten. Verzoekster verwees al over UNHCR eligibility Guidelines wat betreft de wantrouwen van burgers in Colombia tegen hun nationale autoriteiten :

"(...)" (UNHCR Eligibility Guidelines p. 19-20)

Het feit dat de zus van verzoekster, die zelf vrezende voor vervolgingen heeft, niet de naam van de commandant wilde vermelden blijkt dus niet ongeloofwaardig of irrationeel.

Het feit dat de zus van verzoekster, die steeds in Colombia woont, de naam van de commandant niet vermeld, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekster niet.

Wat betreft het feit dat verzoekster van mening is dat zij geen bescherming door de Colombiaanse autoriteiten kan krijgen, verwijst verzoekster naar artikel 48/5, §2, 2de lid van de wet van 15.12.1980.

Deze bepaling stelt :

(...)

Deze bescherming mag niet enkel theoretisch zijn maar moet doeltreffend zijn en van niet tijdelijke aard. Hoewel het geen resultaatverbintenis inhoudt, moet er wel een zekere effectiviteit zijn. De overheid moet redelijk maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen.

Dit vereist nauwkeurige volledige en actuele landeninformatie die betrekking heeft op de individuele omstandigheden van verzoekers, rekening houdende op zijn minst van hun eerdere ervaring.

Gezien de aangehaalde feiten, de afwezigheid van een bescherming van de nationale autoriteiten en van een redelijke en veilige interne vestigingsalternatief moet het statuut van vluchteling worden toegekend. Indien U Raad van mening zou zijn dat verzoekers niet aan een criteria van de vluchtelingenconventie voldoen, moeten een subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §1, b) van de wet van 15.12.1980 worden erkend.

D. Wat betreft het vlucht buiten Colombia en verblijf in Spanje

Verzoekster vermeldde dat na haar ontvoering zij de bank kon niet direct verlaten. Verzoeker bleef een maand in Colombia voor dat zij het land kon vertrekken.

Zij werkte een week bij de bank – tot december – omdat het was niet mogelijk voor haar betaald te worden als zij haar werk had net stopgezet.

Het blijkt dat verzoekster moest toch haar administratieve situatie bevestigen, een vluchtticket kopen.

Deze blijkt een redelijke duur.

Verzoekster reisde naar Spanje waar zij probeerde een asiel aanvraag in te dienen maar omwille van haar visa, die haar verblijf garandeert werd verzoekster met haar asielaanvraag alleen in maart bezig. Op dit moment werd de eerste maatregelen genomen in de context van de pandemie. Omwille van haar werk, samen met de pandemie werd verzoekster niet correct informeert over de mogelijkheden om een asielaanvraag te kunnen indienen.

In België werd het ook tijdens de eerste drie maanden van de pandemie niet mogelijk een asielaanvraag in te dienen bij de DvZ, die gesloten was.

Verzoekster en haar vertrouwenspersoon hebben ook uitlichten de redenen waarom, met haar specifieke en kwetsbaar profiel, was het voor verzoekster moeilijk om een asiel aanvraag in te dienen."

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, haalt verzoekster de documenten aan waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst, met name de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van UNHCR van september 2015 en de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 2 augustus 2021, alsook de motieven van de bestreden beslissing daarover, waarna zij het volgende stelt:

"Uit de documentatie van verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie.

De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen de machtvacuum overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit.

In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een groot impact hebben op het leven van burgers.

Ook de verwijzing van vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).

Verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia.

Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980.

Ernstige schade is echter niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.

Daarnaast moeten twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil die gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld.

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict.

Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio: "(...)"

Dat het rode kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het Stedelijk geweld geen verband houdt met conflict vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.

Het notie gewapend conflict die in de COI Focus wordt gebruikt verwijst vooral naar de notie zoals uitgelegd door de Rode Kruis. Hun mandaat vloeit voort uit hun bevoegdheid op basis van het internationaal recht (zie o.m. de link in nota 324 van de Cio Focus van 2019): zij toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten. De notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt echter van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast.

In haar arrest in de zaak C-285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht:

« (...) »

In zijn Conclusie⁵ voorgesteld op 18 juli 2013 had de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, ook gepleit van een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was:

(...) (we onderlijnen)

In haar « Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne »⁶ had de UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel

risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als « gewapende conflict » gedefinieerd is:

« (...) »

Door het COI Focus, d.d. 20 August 2021 vermeld het CEDOCA dat :

"(...)" (p. 19)

Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca en de derde grootste stad van het land, geldt in 2018 als de meest gewelddadige stad in Colombia met een moordcijfer van 47 op 100.000 inwoners. Cali wordt gevolgd door Cúcuta (30 op 100.000) (p. 40)

"In Norte Santander zijn Tibu en Cucuta de geementen met het goorste aantal dodelijke slachtoffers" (p. 38)

Om al deze redenen moet het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden het artikel "ELN" van InSight Crime van 27 oktober 2020 (stuk 3), de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 27 juli 2020 (stuk 4) en het artikel "The Gangs That Rule Along Colombia-Venezuela Border" van Worldcrunch van 17 september 2019 (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging en er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet nu (i) het opmerkelijk is dat zij op 12 november 2019 besloot om zonder enige bescherming een commercieel bezoek te gaan brengen aan Tibú, (ii) de door haar voorgestelde gang van zaken aan de controlepost weinig aannemelijk is, (iii) haar verklaringen over haar belagers en hun motieven niet kunnen overtuigen, (iv) het frappant is dat het ELN haar en haar collega plotseling zou hebben vrijgelaten, simpelweg omdat de zoon van de commandant haar klant bleek te zijn en hij een goed woordje kon doen bij zijn vader, (v) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar woonplaatsen na deze vermeende ontvoering en haar bewering als zou zij op 1 december 2019 met haar ouders en zoon verhuisd zijn naar Riviera Del Este, Cúcuta, ook klemmt met de door haar neergelegde parketaangifte, (vi) wat zij zegt ook op andere vlakken niet in lijn is met deze parketaangifte, (vii) haar verklaringen over de drie pamfletten evenmin eensluidend zijn met wat haar zus ten aanzien van de *Fiscalía* zou hebben verklaard, (viii) uit haar gedrag na de vermeende feiten niet blijkt dat zij na de ontvoering niet langer bij de bank wilde werken en niet langer in Colombia wilde blijven, (ix) het geen steek houdt dat de drie pamfletten tegen haar zus L. gericht waren, dat zij meermaals via de telefoon bedreigd werd en dat de *guerrilla* letterlijk tegen haar gezegd zou hebben dat het haar zus is op wie hun pijlen gericht zijn, maar dat haar zus zich op dit moment nog in Colombia bevindt, (x) zij niet bij machte is om een geldige reden op te geven voor haar uiterst laattijdige asielaanvraag, en (xi) het loutere feit dat zij sympathisant is van de regeringspartij *Centro Democrático* op zich geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming biedt, omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) de door haar ingediende documenten en de bijkomende opmerkingen die haar advocaat op 1 december 2021 overmaakte geen

ander licht kunnen werpen op deze argumentatie. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten omwille van bedreigingen door de linkse guerrillabeweging ELN ten aanzien van haar en haar familie wegens hun sympathieën voor de rechtse politieke partij *Centro Democrático*. Haar zus L. zou in 2008 politiek actief zijn geworden en zich in augustus 2019 binnen deze partij kandidaat hebben gesteld voor de gemeenteraadsverkiezingen van Cúcuta die zouden plaatsvinden in oktober 2019. Na de kandidaatstelling van haar zus zou er in augustus 2019 aan haar ouderlijke woonst in Los Patios een dreigpamflet zijn afgeleverd waarin stond dat haar zus haar kandidatuur moest opzeggen en dat men geen '*schijtpolitic*' meer wilde zien. Vanaf dan zou haar zus ook meermaals telefonisch zijn bedreigd. In november 2019 zou verzoeksters nicht A. naar Spanje zijn gevlucht als gevolg van de bedreigingen aan het adres van haar familie na de kandidaatstelling van haar zus, alsook ten gevolge van een bommelding op het kantoor van *Centro Democrático*. Zij zou enkele maanden daarvoor reeds naar Bogotá zijn moeten verhuizen. Toen verzoekster op 12 november 2019 samen met vier collega's van de *Banco Agrario de Colombia*, de staatsbank waar zij sinds 2015 tewerkgesteld was als adviseur kredieten, onderweg was naar Tibú om er een commercieel bezoek te brengen, zou hun voertuig aan een controlepost van de linkse guerrillabeweging ELN zijn tegengehouden. De *guerrilleros* zouden van iedereen de identiteitskaart en bankkaart hebben nagekeken en ontdekt hebben dat verzoekster de zus was van een politica van *Centro Democrático* en dat zij op haar sociale media de ultrarechtse regering steunde. Zij zouden tevens ontdekt hebben dat verzoeksters collega M. getrouwd was met een politieagent. Om die reden zouden de *guerrilleros* verzoekster en haar collega M. hebben meegenomen, terwijl zij de andere drie collega's lieten gaan met de waarschuwing dat zij geen klacht mochten neerleggen. Verzoekster en haar collega zouden vervolgens geblinddoekt zijn en naar een ELN-kamp in het regenwoud van Catatumbo zijn gevoerd, waar zij gedurende vijf dagen werden vastgehouden. Op de vierde dag zou er aan het kamp een bestelwagen gearriveerd zijn met proviand en vermoedelijk wapens waar tot verzoeksters verbazing een man zou zijn uitgestapt die bij de bank een lopend krediet had staan dat zij beheerde. Hij bleek de zoon te zijn van de commandant van de *guerrilla* en zou verantwoordelijk zijn geweest om personen te vervoeren naar een afgelegen plaats waar ze vervolgens zouden worden geëxecuteerd. Deze man zou net zo verbaasd zijn geweest en na te zijn ingelicht door de commandant over de reden waarom verzoekster en haar collega werden vastgehouden gewezen hebben op het feit dat zij hem bedienden bij de bank. De volgende dag zouden de *guerrilleros* verzoekster en haar collega hebben laten gaan op voorwaarde dat zij geen klacht zouden neerleggen, zo niet zou het ELN verzoeksters zoon inlijven. De eerstvolgende maandag zou verzoekster naar haar werk zijn gegaan om haar ontslag in te dienen met het oog op haar vertrek uit Colombia, maar omdat zij in geval van ontslag een opzegtermijn van dertig dagen zou moeten respecteren, zou zij ervoor gekozen hebben om in december betaald verlof en daarna onbetaald verlof te nemen. Op 1 december 2019 zou verzoekster met haar ouders en zoon verhuisd zijn naar een appartement met privébeveiliging in Cúcuta. Haar zus L. zou op haar beurt in januari 2020 naar aanleiding van verzoeksters ontvoering naar Ocaña verhuisd zijn en er politiebijstand hebben ontvangen. Ongeveer vijf dagen voor haar vertrek uit Colombia zou verzoekster een dreigtelefoontje ontvangen hebben waardoor zij naar Bogotá zou zijn vertrokken. Van daaruit zou zij vervolgens op 15 januari 2020 via Peru naar Spanje zijn gereisd, waar zij zich bij haar nicht A. zou hebben gevestigd. In maart en april 2020 zou er respectievelijk een tweede en derde dreigpamflet zijn toegekomen op verzoeksters voormalige adres in Los Patios. Deze brieven zouden in ontvangst genomen zijn door een oud-collega van verzoekster die haar voormalige huis bewoonde om te

vermijden dat het zou worden gekraakt door Venezolanen. Verzoekster stelt te vermoeden dat de bedreigingen terug de kop opstaken omdat haar zus zich vanuit Ocaña opnieuw inzette voor de gemeenschap en ervoor gezorgd had dat de regering een Covid-uitkering uitbetaalde. In augustus 2020 zou verzoeksters zus in naam van de familie aangifte hebben gedaan tegen hun belagers bij de *Fiscalía*. Deze aangifte zou uiteindelijk geseponeerd zijn omdat de namen van deze belagers niet bekend waren. Nadat hun visum er vervallen was, zouden verzoekster en haar nicht A. op 9 januari 2021 met de bus naar België gereisd zijn op uitnodiging van een vriend van A. die hen een verblijfplaats in Brussel zou hebben aangeboden. Nadat verzoekster op 1 juni 2021 een dreigbericht zou hebben ontvangen via Facebook, zou zij besloten hebben om de asielprocedure op te starten. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst stelt zij te vrezen dat zij zal worden gedood door de *guerrilla*. Zij zou op dit moment nog steeds worden bedreigd via de sociale media.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven en dat verzoekster haar vrees in dit verband niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal kan vooreerst worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

"Allereerst is het opmerkelijk dat u op 12 november 2019 besloot om zonder enige bescherming een commercieel bezoek te gaan brengen in Tibú. U gaf zelf aan dat de guerrilla die gebieden volledig in haar greep heeft en dat u in het verleden al zeven keer door zulke groeperingen tegengehouden werd in het kader van zo'n werkbezoek (CGVS p.17, 25). Bovendien verklaarde u in augustus 2019 al een dreigpamflet te hebben ontvangen aan uw huis en werd uw zus sindsdien bedreigd via de telefoon (CGVS p.17, 23). Uw uitleg dat u geen acht had geslagen op dat pamflet omdat er altijd wel politieke spanningen waren, kan niet worden gevolgd. Dit briefje werd immers afgeleverd aan uw woning (en niet die van uw zus) en, sterker nog, uw zus liet in haar parketaangifte optekenen dat er op uw adres ook al een tweede pamflet was toegekomen in september 2019 (zie documentenmap in administratief dossier; zie ook infra). Hierbij komt dat uw nicht A. (...) in november 2019 het land moest verlaten en enkele maanden eerder naar Bogotá verhuisde omwille van diezelfde bedreigingen tegen uw familie, zo verklaarde u (CGVS p.12-13). Dit alles indachtig, zou men verwachten dat uw familie in deze periode sterk op haar hoede moet zijn geweest. Dat u desondanks bewust het gevaar ging opzoeken door zonder bescherming naar een zone te gaan waar de guerrilla diepgeworteld zit (CGVS p.25), is op zijn minst eigenaardig."

Door in haar verzoekschrift zonder meer aan te voeren dat zij gelet op haar positie als werknemer niet te kiezen had aan welke opdrachten zij deelneemt en te verwijzen naar haar eerdere verklaringen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij, gelet op de duidelijke en recente dreiging die haar (familie) boven het hoofd hing, niet in staat zou zijn geweest om met haar werkgever een regeling te treffen zodat zij zich niet in gebied zou moeten begeven dat onder controle van linkse *guerrilla's* valt, minstens is niet aannemelijk dat zij daartoe geen enkele poging ondernam. Het kan in het licht van de bedreigingen aan haar adres allerminst overtuigen dat zij *"zich ten tijde van de feiten geen seconde kon voorstellen dat zij zou worden vervolgd wegens haar familieband met haar zuster en dat zij bijzonder zal gevisieerd worden door het ELN"*, zoals zij in haar verzoekschrift voorhoudt.

Vervolgens acht de Raad de door verzoekster voorgestelde gang van zaken aan de controlepost van het ELN niet aannemelijk. Hierover bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente overwegingen:

"Zo stelde u dat het ELN de identiteitsdocumenten van u en uw vier collega's bekeek en u gelooft ook dat zij gedurende twee uren uw sociale media hebben overlopen vooraleer zij u meenamen (CGVS p.17-18, 29). Hierna zouden zij u en uw collega M. (...) (de vrouw van een politieagent) ontvoerd hebben onder het voorwendsel dat jullie de regering ondersteunden (CGVS p.18). Het mag echter verbazen dat het ELN toen ook niet uw andere drie collega's meenam maar dat zij daarentegen gewoon mochten terugkeren naar Cúcuta, volgens u "omdat zij geen enkele band hadden met de regering" (CGVS p.18, 28). Zij waren nochtans net als u ambtenaren bij een overheidsbank wiens taak er onder meer uit bestond openstaande kredieten te gaan vereffenen (CGVS p.8, 25; CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en konden dus ook omwille van die reden duidelijk met de regering geassocieerd worden en/of dezelfde politieke ideologie als u aanhangen. Per slot van rekening waren ook u en M. (...) zelf geen politici of politieagenten, maar respectievelijk 'zus van' en 'echtgenote van'. Het is dan ook weinig plausibel dat het ELN de weinig strategische beslissing zou nemen om hen te laten gaan, wetende dat zij getuigen waren van jullie vasthouding en dat zij nadien met gemak de autoriteiten konden inlichten om deze controlepost te lokaliseren. Dat er hen gewoon werd gezegd dat zij zeker geen klacht mochten neerleggen, verandert dit niet (CGVS p.18). Door uw collega's te laten gaan had het ELN daar immers geen grip meer op, met alle risico's van dien."

Verzoekster herhaalt haar verklaringen volgens dewelke zij samen met haar collega's al zeven keer (op twintig) *guerrilla's* tegenkwam in de context van haar werk en dat het ELN nooit ambtenaren van de *Banco Agrario* als doelwit heeft genomen. De reden waarom verzoekster en haar collega M. in tegenstelling tot hun collega's zouden zijn vastgehouden is volgens haar gelegen in "*hun persoonlijke of familieband met de autoriteiten en regering*". De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat het gegeven dat verzoekster de zus is van een politica en dat haar collega M. de echtgenote van een politieagent zou zijn niet wegneemt dat zij zelf geen politici of politieagenten zijn en in die zin geen profiel hebben dat hen onderscheid van hun collega's. Deze collega's werkten net als hen bij de bank en dus voor de regering en konden dus net als hen worden verondersteld die regering te steunen. Verzoekster heeft immers zelf aangegeven dat het een evidentie was dat zij de regering steunde aangezien zij er voor werkte (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Deze verklaring ondergraaft haar stelling dat haar andere collega's behalve M. geen enkele band hadden met de regering en dat hun belagers hen daarom hebben laten gaan. Door verder te wijzen op wat UNHCR in zijn richtlijnen betreffende Colombia heeft vastgesteld over het algemene wantrouwen dat Colombianen koesteren ten aanzien van hun autoriteiten en zonder meer te poneren dat het niet redelijk is te denken dat burgers de mogelijkheid hebben om bij deze autoriteiten de misbruiken van het ELN te melden, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat het ELN van haar drie collega's kon verwachten dat zij niets aan de autoriteiten zouden melden. Het feit dat het te gevaarlijk zou zijn geweest voor deze collega's om naar de politie te gaan en aangifte in te dienen, aangezien het ELN hun identiteit zou hebben gekend, neemt niet weg dat de *guerrilleros* hier geen grip meer op hadden nadat zij deze collega's hadden laten gaan, met alle risico's voor hen van dien.

Wat betreft de door verzoekster voorgehouden vasthouding gedurende vijf dagen, dient vervolgens te worden vastgesteld dat haar verklaringen over haar belagers allerminst kunnen overtuigen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"Zo vermeldde u tijdens uw vrije relaas niet welke groep er u dagenlang ontvoerd zou hebben, ondanks het feit dat er u werd gevraagd om uitgebreid en in detail uw redenen voor vertrek uit te leggen (CGVS p.17-21). Hier later op doorgevraagd, meende u dat de groep die u en uw collega ontvoerde "tot het ELN behoorde" (CGVS p.26). U gevraagd door welke subgroep van het ELN jullie werden tegengehouden, verklaarde u dat dat voor u niet duidelijk was en dat het ELN niet zo veel namen gebruikt als de (subgroepen van de) FARC, maar dat de ELN-groep die in dat gebied heerst allicht "Nemesio Camacho" heet (CGVS p.27). Uw verklaringen klemmen echter met de beschikbare landeninformatie. Verschillende bronnen berichten namelijk dat het ELN wel degelijk uit meerdere subgroepen of "fronten" bestaat, die bekend zijn volgens hun geografische windstreek in Colombia én volgens hun guerrilla-aanvoerders (zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Zo is in Norte de Santander het (grotere) noordoostelijke front van het ELN actief, tevens bekend als het Manuel Pérez Martínez-front, met ook daarbinnen nog verscheidene subfronten met elk een specifieke benaming. Van een groep die "Nemesio Camacho" heet, wordt hierin echter nergens melding gemaakt, evenmin van een front onder de leiding van ene "V. (...)". Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, doet behoorlijk vreemd aan vermits u gedurende vijf dagen ontvoerd zou zijn door een ELN-groepering en gelet op uw interesse in politiek (CGVS p.9, 21-22)."

Waar op basis van de in het verzoekschrift geciteerde passages van de notities van haar persoonlijk onderhoud kan worden aangenomen dat zij een zekere kennis heeft van de verschillende guerrillagroepen die in Colombia actief zijn, weerlegt verzoekster niet dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet kon aanduiden door welke subgroep of front van het ELN zij zou zijn ontvoerd en gedurende vijf dagen vastgehouden. De door haar gevoegde informatie van InSight Crime over de zeven actieve fronten van het ELN in Colombia (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) bevestigt in lijn met de landeninformatie in het administratief dossier dat in het departement Norte de Santander het noordoostelijke Manuel Pérez Martínez Front actief is, doch wijzigt niets aan het feit dat zij hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte was tijdens haar persoonlijk onderhoud. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt nergens in de bestreden beslissing ontkend dat het Manuel Pérez Martínez Front verder is opgedeeld in subfronten. De commissaris-generaal wijst er evenwel terecht op dat nergens in de beschikbare informatie melding wordt gemaakt van een front of groep met de naam "*Nemesio Camacho*" of onder leiding van een zekere V. en verzoekster brengt zelf geen informatie bij die haar verklaringen kan staven.

Behalve over de identiteit van haar belagers, kon verzoekster ook over hun doel of motieven geen klaarheid scheppen. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"U verklaarde dat uw belagers op het moment van uw ontvoering enkel uitlegden dat ze u meenamen omwille van de functie van uw zus (CGVS p.27). U gevraagd hoe vaak het ELN met u sprak tijdens uw

vasthouding, stelde u echter dat ze “niet echt” langskwamen om met u te spreken, behalve om eten te brengen en om u aan te randen doch dat laatste zou de commandant telkens vrijdeld hebben bij gebrek aan bevelen van hogerhand (CGVS p.18, 29). U voorts gevraagd wat het doel van het ELN was om u vast te houden, beweerde u dat u gelooft dat ze aan het wachten waren op een bevel om jullie te vermoorden of dat ze misschien losgeld wilden vragen van de bank hoewel u daar nooit bent achter gekomen (CGVS p.29). Dergelijke vage en inconsistente antwoorden kunnen niet overtuigen. Indien een guerrillagroep u werkelijk ontvoerd had om via u en uw collega losgeld te verkrijgen, kan logischerwijze worden verwacht dat zij jullie hierover informeren en vooral aan de tand voelen, dit om zo snel mogelijk hun doel te kunnen bereiken, gezien elke bijkomende dag zou gelijkstaan aan een hoger risico dat de autoriteiten hen op de hielen konden zitten. In dat geval zou het tevens niet meer dan logisch geweest zijn dat uw werkgever (of uw familie) u nadien had ingelicht over een te betalen som, echter blijkt niets nergens uit uw verklaringen. Anderzijds, mocht het ELN de intentie hebben gehad om u te vermoorden, kan er vanuit gegaan worden dat zij meteen de daad bij het woord voegen, in plaats van u urenlang te vervoeren en u daarna meerdere dagen vast te houden en van proviand te voorzien (CGVS p.17-21). Er kan niet worden ingezien wat zij hiermee wensten te bereiken, behalve veel tijdverlies.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om de door haar aangevoerde feiten en vrees in concreto aannemelijk te maken en dat zij daartoe niet kan volstaan met een verwijzing naar de objectieve landeninformatie over de typologie en doelwitten van het geweld in haar regio van herkomst waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en die zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 4 en 5).

Van verzoekster mag worden verwacht dat haar verklaringen over de feiten die zij beweert te hebben meegemaakt en waarop zij zich beroept in het kader van haar verzoek om internationale bescherming voldoende precies, consistent en aannemelijk zijn opdat hieraan geloof zou kunnen worden gehecht. De vage en inconsistente verklaringen die zij blijkt de hierboven aangehaalde niet-betwiste vaststellingen in de bestreden beslissing heeft afgelegd over de intenties van haar belagers zijn wel degelijk van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Hierbij dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als losse zinnen die elk op zich deze beslissing zouden kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven dat de commissaris-generaal ertoe heeft doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden:

“Helemaal frappant is echter dat het ELN u en uw collega plotseling zou hebben vrijgelaten, simpelweg omdat de zoon van de commandant uw klant bleek te zijn en hij een goed woordje kon doen bij zijn vader (CGVS p.19). Naar eigen zeggen deed hij dat omdat hij u een goede vrouw vond en omdat het uw zus was die in de politiek zat, en niet u (CGVS p.19). Deze uitspraak lijkt wel heel erg bij de haren getrokken. Niet alleen staat dit haaks op het motief waarom het ELN u in de eerste plaats viseerde – namelijk net door het feit dat u de zus van een politiek kandidaat was (CGVS p.18) – ook lijkt het helemaal ongerijmd dat een guerrillacommandant dergelijke, weinig strategische beslissing zou nemen met alle daarbij gepaard gaande risico's. Net zoals in het geval van uw drie collega's die blijkbaar zonder slag of stoot mochten vertrekken, hadden uw ontvoerders ook hier geen enkele garantie dat u hun controlepost en kamp nadien niet zou kunnen verlinken bij de Colombiaanse ordediensten, wel integendeel. U bleek immers geen persoon die met hen wilde meewerken (u gedroeg zich agressief waardoor het ELN u moest afzonderen; CGVS p.18, 28) en, meer nog, u had op dat moment uitgebreide informatie over de organisatie van een ELN-cel, het reilen en zeilen van hun kamp en de persoonlijke gegevens van (de zoon van) een commandant die u via hun bankgegevens op uw werk kon achterhalen (CGVS p.19). Dat een van de grootste guerrillagroeperingen van Colombia zo ondoordacht te werk zou gaan, is niet geloofwaardig.”

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in essentie betoogt dat er sprake was van een belangenconflict in hoofde van de zoon van de commandant als gijzelnemer “van de persoon die hem een krediet kan verlenen of niet verlenen” en dat het niet over zijn sympathie voor verzoekster ging maar wel over “economische en financiële kwesties”. Deze redenering strookt immers niet met het beeld dat verzoekster ophangt van de groepering die haar zou hebben gegijzeld waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangeeft “dat ze zelfs binnen het Colombiaanse juridische apparaat zijn doorgedrongen, dat zij alles in de hand hebben min of meer, dat ze overal wel een infiltrant hebben zitten” (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Van een groepering met dermate veel macht en invloed kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar leden meerdere opties hebben om aan de nodige financiering te geraken. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom de guerrillero

in kwestie niet bij een andere medewerker van de bank terecht zou kunnen om zijn uitstaande kredieten te beheren of nieuwe kredieten af te sluiten, te meer daar verzoekster volgens haar verklaringen helemaal niet wist dat deze man een *guerrillero* was en er dus geen sprake blijkt te zijn geweest van een soort van geheime verstandhouding die hij desgevallend had willen bestendigen door haar te laten gaan. De veronderstelling dat het ELN niet veel riskeerde door verzoekster vrij te laten *“gelet op het klimaat van terreur en de middelen waarover zij beschikken”* weegt naar het oordeel van de Raad niet op tegen het feit dat verzoekster, gelet op haar klantenrelatie met de zoon van de commandant, specifieke informatie bezat die zou kunnen leiden tot de identificatie van de betrokkenen en haar gijzelnemers hoe dan ook geen enkele garantie hadden dat verzoekster hen niet zou aangeven bij de Colombiaanse autoriteiten.

Voorts dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekster doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar woonplaats na de door haar voorgehouden ontvoering. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente toelichting:

“In het begin van uw persoonlijk onderhoud verklaarde u gewoond te hebben in Montebello, Los Patios (CGVS p.5-6). U gevraagd of u uw hele leven in hetzelfde huis woonde, bevestigde u dit (CGVS p.6). Daarna gepeild naar uw adres, wijzigde u plotseling uw verklaring zeggende dat u vanaf december 2019 naar een privéappartement in Riviera Del Este, Cúcuta moest verhuizen omwille van de problemen, en u diende dit adres af te lezen van uw gsm vooraleer het te kunnen vermelden (CGVS p.6). U was daar samen met uw ouders en zoon naartoe verhuisd, zo gaf u aan (CGVS p.6). Nochtans luidde bij de DVZ uw verklaring ook dat u uw hele leven op hetzelfde adres in Los Patios heeft gewoond (verklaring DVZ, vraag 10). Hiermee geconfronteerd, meende u dat u dit nieuwe adres wel degelijk vermeld had bij de DVZ maar dat de ambtenaar u daarna het zwijgen oplegde (CGVS p.6). Deze uitleg overtuigt niet. Er werd bij de DVZ immers duidelijk gepeild naar uw laatste adres in Colombia én naar uw andere verblijfsplaatsen in de voorbije jaren (verklaring DVZ, vraag 10). Vermits u in dit geval slechts twee adressen zou hebben gehad in uw hele leven, valt het niet aan te nemen dat de DVZ-ambtenaar deze niet zou optekenen; overigens bevatten uw DVZ-vragenlijst en –verklaringen geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Integendeel, u tekende uw verklaringen voor akkoord en formuleerde geen enkele toevoeging of opmerking nadat deze aan u voorgelezen werden (verklaring DVZ p.13; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 8). In dit verband moet worden vastgesteld dat uw advocaat voor uw persoonlijk onderhoud via e-mail dan wel een aantal “fouten” van uw DVZ-verklaringen overmaakte aan het CGVS maar hierbij werd evenwel geen melding gemaakt van het feit dat daarin niet genoteerd werd dat u in december 2019 naar een nieuw adres in Cúcuta zou zijn verhuisd (zie e-mail d.d. 9 november 2021 in administratief dossier). En buiten hetgeen in deze e-mail vermeld staat, had u overigens geen verdere opmerkingen over uw eerste interview (CGVS p.4). Omwille van al het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat u op 1 december 2019 verhuisd zou zijn naar Riviera Del Este, Cúcuta. Deze bewering klemmt per slot van rekening ook met de door u neergelegde parketaangifte waarin uw zus vorig jaar liet optekenen dat uw moeder toen nog steeds in Montebello, Los Patios woonde en niet in Riviera Del Este, Cúcuta (zie documentenmap in administratief dossier).”

Verzoekster beperkt zich tot blote beweringen waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij enkel van de vragenlijst die zij op 9 juli 2021 heeft ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een kopie heeft gekregen doch niet van de andere verklaringen die zij die dag bij de DVZ heeft afgelegd en dat zij bijgevolg niet de mogelijkheid heeft gehad om deze verklaringen te lezen en samen met haar advocaat en een tolk te vertalen en er opmerkingen over te formuleren. Haar bewering als zou er geen tolk aanwezig zijn geweest op 9 juli 2021 tijdens haar interview bij de DVZ strookt overigens niet met de vaststelling dat het verslag van dit gehoor ondertekend werd door een tolk. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt – en door verzoekster niet wordt betwist –, bevatten de verslagen van verzoeksters verklaringen bij de DVZ geen enkele indicatie dat er zich vertaal- of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Deze verslagen werden haar bovendien voorgelezen in het Spaans en verzoekster heeft middels het plaatsten van haar handtekening erkend dat haar verklaringen oprecht en correct zijn (adm. doss., stuk 9, verklaring DVZ en vragenlijst). Het betoog in het verzoekschrift is tot slot niet dienstig ter verklaring van de vaststelling dat verzoekster ook op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) initieel verklaard heeft haar hele leven op hetzelfde adres in Los Patios te hebben gewoond (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

De commissaris-generaal wijst er verder in de bestreden beslissing terecht op dat de aangifte die verzoeksters zus L. zou hebben ingediend bij het Colombiaanse parket (*Fiscalía*) op meerdere punten afwijkt van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld:

“Zo verklaarde u op het persoonlijk onderhoud dat uw zus deze aangifte in augustus 2020 deed, terwijl die volgens dit document eigenlijk zo’n drie maanden eerder gebeurde op 21 mei 2020. Wat betreft de drie pamfletten zijn uw verklaringen evenmin eensluidend met wat uw zus t.a.v. de Fiscalía zou hebben verklaard: hoewel deze pamfletten volgens u werden afgeleverd aan uw moeders huis in augustus 2019, maart 2020 en april 2020, liet uw zus bij het parket optekenen dat diezelfde briefjes daar toekwamen in augustus 2019, september 2019 en begin mei 2020 (“twee weken geleden”) (CGVS p.23-24; zie documentenmap in administratief dossier). Dergelijke tegenstrijdigheden doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, temeer de door u opgegeven data op de kopieën van de dreigbriefjes geschreven staan. Dat het laatste pamflet verder in ontvangst genomen werd door uw kennis J. R. (...) die het huis van uw moeder bewoonde (CGVS p.24), valt verder nergens te lezen in die parketaangifte, overigens lijkt het zeer bedenkelijk dat u een “collega en vertrouwenspersoon” zou laten wonen op een adres waar eerder pamfletten met doodsb bedreigingen waren toegekomen. Nog frappanter is echter dat uw zus bij de Fiscalía met geen woord repte over uw voorgehouden ontvoering en daar zelfs verklaarde dat zij “geen idee heeft welke persoon of personen deze bedreigingen uiten” (zie documentenmap in administratief dossier). Nochtans beweerde u dat het de guerrilla was die uw familie bestookte met bedreigingen (CGVS p.12-13) en moeten jullie dit uitgebreid met elkaar hebben besproken. Bovendien beschikte u, zoals eerder opgemerkt, over de naam van de (zoon van de) ELN-commandant alsook andere informatie over hun controlepost en hun kamp. Men kan dan ook verwachten dat uw zus dergelijke informatie meegeeft aan de ordediensten in het geval van een oprechte vrees, mits het belang van dit soort aanknopingspunten in een parket- of politieonderzoek. Dat u desondanks verklaart dat uw zus in Colombia op geen enkele vorm van bescherming kan rekenen en dat de overheid haar zaak zoals zovele heeft geseponneerd (CGVS p.33) is dan ook volledig ongerijmd.”

De Raad wijst erop dat hem geen enkele rechtsregel of geen enkel rechtsbeginsel bekend is – en verzoekster duidt geen dergelijke regel of beginsel aan – die of dat voorschrijft dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming voorafgaand aan het nemen van een beslissing inzake diens verzoek moet confronteren met de vaststellingen of motieven op grond waarvan hij voornemens is die beslissing te nemen. Waar op grond van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 van de dossierbehandelaar mag worden verwacht dat hij de verzoeker de gelegenheid biedt uitleg te verschaffen over tegenstrijdigheden in diens verklaringen die worden opgemerkt *tijdens* het persoonlijk onderhoud, blijkt niet dat dit evenzeer geldt waar het tegenstrijdigheden tussen verklaringen en de inhoud van neergelegde documenten betreft die desgevallend nadien aan het licht zijn gekomen. Bovendien beschikt verzoekster met onderhavig beroep over de mogelijkheid om ten aanzien van de Raad, die hierover oordeelt met volheid van rechtsmacht, argumenten aan te voeren tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal. Haar betoog is evenwel niet afdoende. Verzoekster verwijst andermaal naar de eerder aangehaalde passage uit voormelde richtlijnen van UNHCR over het algemene wantrouwen van Colombianen ten aanzien van hun nationale autoriteiten en stelt dat het feit dat haar zus, die zelf voor vervolging vreest en nog steeds in Colombia woont, de naam van de commandant niet heeft vermeld in haar aangifte haar geloofwaardigheid niet ondermijnt. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat haar zus, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, behalve de naam van de commandant van de *guerrilla* die haar zou hebben ontvoerd evenmin deze ontvoering op zich heeft vermeld, noch andere relevante informatie over de ontvoerders en hun locatie die zij haar zus ongetwijfeld moet hebben meegedeeld. Het houdt geen steek dat de zus van verzoekster klacht indient tegen de belagers van verzoekster met het oog op hun strafrechtelijke vervolging en het verkrijgen van bescherming, maar de autoriteiten uit wantrouwen bewust onvolledige informatie geeft waardoor de klacht uiteindelijk wordt geseponneerd. Bovendien biedt verzoekster geen verklaring voor de overige vastgestelde inconsistenties tussen haar verklaringen en de inhoud van voormelde aangifte. De vaststellingen hierover vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden problemen met het ELN wordt verder onderuit gehaald door de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal:

“Hoewel u aangaf dat u na de ontvoering niet langer bij de bank wilde werken en niet langer in Colombia wilde blijven (CGVS p.20), blijkt dit niet uit uw gedrag na de vermeende feiten. Zo verklaarde u dat u pas vanaf december 2019 vakantie nam op uw werk vanwege een opzegtermijn van 30 dagen (CGVS p.20), waaruit volgt dat u de laatste weken van november 2019 nog ging werken. Indien u werkelijk toen al had besloten dat u uw land wilde verlaten, naar eigen zeggen omdat u doodsbang was (CGVS p.20), zou het niet meer dan logisch zijn dat u zelf onmiddellijk ontslag neemt door gewoon niet meer terug te keren naar uw werk, zonder rekening te houden met een eventuele opzeg. Uit het door u neergelegde werkcertificaat kan trouwens enkel objectief worden afgeleid dat u pas vanaf 16 januari 2020 verlof opnam (zie

documentenmap in administratief dossier). Hoe dan ook, rekening houdend met het feit dat u na uw ontvoering al besloten had te vertrekken, mag het verbazen dat u geen eerstdaagse vlucht uit Colombia nam. U beschikte immers al sinds 2017 over een internationaal paspoort en u kunt als Colombiaanse visumvrij naar de Europese Unie reizen (zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien was u toen eigenares van een schoonheidssalon met meerdere werknemers in dienst, en uw broer en zus werken als architect en ingenieur (CGVS p.8-9), waardoor u ongetwijfeld over de nodige fondsen kon beschikken om een vliegtuigticket te betalen en meteen te vertrekken. Dat u daarentegen nog twee maanden in Colombia verbleef, is dan ook zeer merkwaardig. Hierbij komt dat u in deze periode na uw vermeende ontvoering weinig moeite ondernam om enigszins onder de radar te blijven. Zo blijkt uit uw Facebookprofiel en dat van uw zus L. (...) dat u in december 2019 nog verschillende keren samenkwam met uw familieleden, zowel thuis als in uw schoonheidssalon, en dat jullie hiervan meerdere foto's openbaar op jullie profiel postten. Hieruit kan alvast niet worden afgeleid dat u kort daarvoor "de vijf meest rampzalige dagen van uw leven" had beleefd, evenmin kan worden ingezien waarom u uw locatie openlijk te grabbel zou gooien – niet in het minst omdat u op deze foto's samen met uw zus te zien bent, dit terwijl het ELN u letterlijk zou hebben gezegd dat zij op haar uit waren (CGVS p.19; zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Uw verklaring dat u zich na de ontvoering niet in het openbaar kon vertonen (CGVS p.7) moet dan ook met een stevige korrel zout worden genomen."

Met het summiere betoog dat zij na haar ontvoering de bank niet direct kon verlaten, dat zij er nog tot december diende te werken omdat zij niet betaald kon worden als zij haar werk meteen had stopgezet en dat zij toch haar administratieve situatie moest regelen en een vliegticket moest kopen, slaagt verzoekster er niet in een afdoende verklaring te bieden voor het feit dat zij na haar ontvoering nog twee maanden – en geen maand, zoals zij in haar verzoekschrift voorhoudt – in Colombia verbleef. De hierboven aangehaalde motieven worden hiermee op geen enkele wijze weerlegd of ontkracht. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden betwist, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing nog terecht op het uitermate laattijdige karakter van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en licht dit op goede gronden toe als volgt:

"Hoewel u op 15 januari 2020 aankwam in Europa, verklaarde u zich pas vluchteling op 5 juli 2021. Nochtans kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, dit verzoek indient. Dat u naliet dit te doen en gedurende anderhalf jaar talmde alvorens uw verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Temeer daar de door u aangehaalde redenen voor uw laattijdig verzoek niet plausibel noch consistent zijn en aldus niet kunnen overtuigen. Zo is het eerst en vooral opmerkelijk dat u pas anderhalve maand na uw aankomst in Spanje een eerste poging zou hebben gedaan om asiel aan te vragen (CGVS p.15). Gelet op bovenstaande overwegingen, kan men verwachten dat u dit reeds in de eerste dagen na uw aankomst doet, zeker omdat uw nicht toen al zo'n twee maanden in Spanje was (CGVS p.12), tijd genoeg dus om het hoe en wat van de asielprocedure uit te pluizen en u hier nadien over te informeren. In de mate dat u verder opwerpt bedrogen te zijn door een advocaat (CGVS p.15), stelt het CGVS evenwel vast dat u nooit de officiële Spaanse autoriteiten geraadpleegd hebt tijdens uw lange verblijf in dat land, mits de vaststelling er geen Eurodac-treffers te vinden zijn in uw administratief dossier en vermits u zelf ook bevestigde nooit een andere afspraak te hebben gehad dan met voornoemde advocaat (CGVS p.16). Uw verklaring als zou men in Spanje "geen documenten van u hebben willen ontvangen" (CGVS p.16-17), strookt dan ook niet met de werkelijkheid. Indien u waarlijk doorhad bedrogen te zijn door een Spaanse advocaat – zo verklaarde u dat u wist dat het om vervalste documenten ging (CGVS p.15) – is het bovendien niet onredelijk te verwachten dat een persoon met uw profiel zich daarna zo snel mogelijk informeert om alsnog bij de legale, geëigende instanties terecht te komen. U bent per slot van rekening een hoogopgeleide vrouw met een universitair diploma (CGVS p.7), u bevond zich in een land waar alle informatie beschikbaar is in uw moedertaal, u wist dat u er na het verloop van uw toeristenstempel illegaal was en door de politie kon worden opgepakt (CGVS p.15-16), en uit landeninformatie blijkt dat de Spaanse autoriteiten ook asielaanvragen die meer dan één maand na aankomst worden ingediend terdege onderzoeken (zie landeninformatie in administratief dossier). Uw uitleg, zijnde dat na de opkomst van de coronapandemie alle steden in Spanje werden afgesloten, vergoelijkt dit niet daar diezelfde informatie aangeeft dat het in elke Spaanse provincie mogelijk is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie landeninformatie in administratief dossier). Bijkomend verklaarde u zelf dat deze beperkingen vanaf juli 2020 werden opgeheven (CGVS p.16) doch u maakte evenmin vanaf dan aanstalten om zich alsnog te beroepen op de asielprocedure in Spanje.

Daarenboven is het opvallend dat u ook na aankomst in België nog maar eens een half jaar wachtte alvorens u te wenden tot de asielautoriteiten. Bij de DVZ beweerde u dat dat kwam omdat dat u opnieuw werd afgeraden door een advocaat (verklaring DVZ, vraag 31); op het CGVS beweerde u dan weer dat dat kwam omdat u dacht dat in België "dezelfde regels als in Spanje" gelden (CGVS p.17), twee verklaringen waaruit niet blijkt dat u enige inspanning hebt geleverd om informatie in te winnen over de asielprocedure en die aldus opnieuw niet kunnen overtuigen, uw profiel van hoogopgeleide indachtig. In het geval van een werkelijke vrees voor vervolging had u dat ongetwijfeld wel gedaan. Ook uw verdere uitleg, als zou u in België sekswork hebben verricht en uiteindelijk informatie hebben verkregen via een stichting die medische controles uitvoerde (CGVS p.17), biedt geen afdoende verklaring voor uw laattijdige verzoek. Immers, indien u zich in een onstabiele situatie zou hebben bevonden, zou dat reden te meer moeten zijn om sneller te informeren naar de asielprocedure en de daarbij gepaard gaande opvangmogelijkheden. Kortom bent u niet bij machte een geldige reden op te geven voor uw uiterst laattijdige asielaanvraag."

Door in haar verzoekschrift te herhalen dat zij omwille van haar visum maar in maart 2020 bezig is geweest met haar asielaanvraag, dat op dat moment de eerste maatregelen werden genomen in de context van de pandemie en dat zij niet correct geïnformeerd werd over de mogelijkheden om een asielaanvraag in te dienen, weerlegt verzoekster niet dat van een persoon met haar (hoogopgeleid) profiel redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij zich zo snel mogelijk na haar aankomst in Spanje tot de bevoegde Spaanse instanties wendt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zo zij daadwerkelijk een dringende nood heeft aan internationale bescherming. Het argument dat het ook in België tijdens de eerste drie maanden van de pandemie niet mogelijk was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de DVZ doet niets af aan de vaststelling dat deze beperkingen, blijkens haar verklaringen, vanaf juli 2020 weer werden opgeheven doch dat verzoekster vanaf dan evenmin aanstalten maakte om zich alsnog te beroepen op de asielprocedure in Spanje. Waar zij er verder in algemene zin op wijst dat zij en haar vertrouwenspersoon tijdens het persoonlijk onderhoud hebben uitgelegd waarom het voor haar met haar "specifieke en kwetsbaar profiel" moeilijk was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, brengt verzoekster geen elementen of argumenten aan die de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet laat:

"Daarenboven houdt het geen steek dat de drie pamfletten tegen uw zus L. (...) gericht waren, dat zij meermaals via de telefoon bedreigd werd en dat de guerrilla letterlijk tegen u gezegd zou hebben dat het uw zus is op wie hun pijlen gericht zijn (zie supra), maar dat uw zus zich op dit moment nog in Colombia bevindt (CGVS p.11). Uw verklaring dat zij naar Ocaña is moeten verhuizen omwille van uw ontvoering en dat zij daar de klok rond politiebescherming ontving van januari tot oktober of november 2020 (CGVS p.11, 23, 31-32), lijkt overigens niet te stroken met de werkelijkheid. Uw zus liet namelijk in het kader van haar parketaangifte d.d. 21 mei 2020 optekenen dat zij in de wijk Atalaya in Cúcuta woont – en dus niet in Ocaña – én dat zij op dat moment nog nooit de politie of de Fiscalía had geraadpleegd omwille van de feiten (zie documentenmap in administratief dossier). Daarnaast zagen uw zus en haar echtgenoot er in de voorbije twee jaar blijkbaar geen graten in om op restaurant te gaan, af te spreken met uw ouders, en hun contactgegevens openbaar weer te geven, dit voor de verkoop van dieetproducten; getuige daarvan de schermopnames van hun Facebookprofielen toegevoegd aan uw administratief dossier. Bij enkele van deze foto's staat trouwens letterlijk de locatie "Cúcuta" vermeld. Uw zus trad in de voorbije periode zelfs meerdere keren op als zangeres, al dan niet samen met uw vader, en publiceerde ook hiervan openbare video's op Facebook en Youtube, waarop hun locatie opnieuw met weinig moeite te achterhalen is (zie ook landeninformatie toegevoegd aan administratief dossier). Het hoeft geen betoog dat, mocht uw zus werkelijk gevisieerd en bedreigd worden door de guerrilla, zij zichzelf en haar locatie nooit zo in het voetlicht zou plaatsen. Uw verklaring als zou zij momenteel met uw broer een procedure zijn gestart om bij een ambassade in Bogotá te worden ondergebracht alvorens te worden uitgestuurd naar Canada, de VS, Duitsland, België of Frankrijk, kan omwille van bovenstaande moeilijk worden aangenomen. Overigens legde u van deze specifieke procedure geen enkel begin van bewijs voor. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het CGVS niet inziet waarom u thans nog een "online strijd" zou voeren tegen de guerrilla via uw Facebookprofiel (CGVS p.33) en daarop mensen die u met de guerrilla associeert openlijk blijft beschimpen (zie documentenmap in administratief dossier). Indien uw zus L. (...) zich werkelijk in zo'n penibele situatie zou bevinden in Colombia – hetgeen u niet aangetoond hebt (zie supra) – zou dit haar alleen maar in een lastiger parket kunnen brengen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"Uw internationaal paspoort biedt zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Hetzelfde kan worden vermeld voor wat betreft de kopieën van uw Colombiaanse identiteitskaart en geboorteakte. Ook het feit dat u universitaire studies gevolgd heeft en houder bent van een hoger diploma bedrijfsadministratie wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De kopie van het arbeidscertificaat en de foto met uw collega's ondersteunen uw verklaringen i.v.m. uw werkzaamheden bij de Banco Agrario de Colombia, iets wat door het CGVS evenmin betwist wordt, maar zij bieden geen begin van bewijs voor de door u aangehaalde problemen met het ELN. Het certificaat i.v.m. de verhuis van uw ouders in Colombia toont op zich evenmin aan dat u en uw familie problemen kenden met de voorheen vernoemde groepering. Bovendien wordt daar nergens in vermeld dat u op 1 december 2019 naar het adres in kwestie verhuisd zou zijn en legde u, zoals eerder aangegeven, tegenstrijdige verklaringen af over deze verhuis (zie supra). Het gaat hier overigens om een kopie waarvan de bewijswaarde zeer relatief mag worden genoemd. Verder toont de kopie van de kieslijst aan dat uw zus L. (...) kandidaat was voor de gemeenteraadsverkiezingen van Cúcuta op 27 oktober 2019, niets meer en niets minder. Dat u en uw familie hierdoor persoonlijke problemen kenden met de guerrilla, kan hieruit niet blijken. De Facebookpublicatie van uw vriendin M. (...) en de correspondentie met een persoon die jullie beiden kent (CGVS p.4), biedt geen bewijs voor uw voorgehouden problemen met het ELN. Dergelijke getuigenissen zijn subjectief, deze persoon kan immers eender wat schrijven naar u op Whatsapp, al dan niet op uw vraag. Ook het loutere gegeven dat M. (...) zich al dan niet in de VS bevindt of daarnaartoe getrokken is, toont op zich jullie vermeende problemen met het ELN niet aan, daar ook tal van andere motieven aan de grondslag kunnen liggen van haar verhuis. Voorts kunnen de door u neergelegde schermafdrukken van uw Facebookprofiel dan wel uw verklaringen staven i.v.m. uw sympathieën voor ultrarechts in Colombia, echter tonen zij geenszins aan dat u en uw zus concreet door het ELN werden bedreigd en/of geïdoleerd. Integendeel ondergraven zij uw vrees daar niet kan worden ingezien waarom u dergelijke zaken openbaar zou publiceren indien uw zus zich nog in Colombia bevindt, zoals hierboven gemotiveerd werd (zie supra). Overigens toont het loutere feit dat iemand u temidden een Facebookdiscussie een "paramilitaire hoerendochter" noemt (als reactie op een post waarin u zelf iemand publiekelijk beschimpt) nog niet aan dat u in Colombia werkelijk geïdoleerd werd en wordt door de guerrilla (CGVS p.4), voor zover deze al enige bewijswaarde hebben gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke schermopnames. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt over de Facebookpublicaties op het profiel van uw zus die zich momenteel nog in Colombia bevindt. Het CGVS stelt verder vast dat de drie neergelegde dreigpamfletten allen kopieën zijn; voor het overige kunnen dergelijke briefjes door eender wie zijn opgesteld via knip- en plakwerk, waardoor deze op zich evenmin bewijswaarde dragen. Het dreigbericht via Facebook Messenger d.d. 1 juni 2021 vormt evenmin een begin van bewijs voor uw voorgehouden problemen met het ELN. Ook dit soort berichten kunnen door eender wie zijn gefabriceerd, al dan niet op vraag. In dit verband wenst het CGVS nog toe te voegen dat het bijzonder vreemd oogt dat de afzender ervan, ene G. O. (...), klaarblijkelijk uw vriend is op Facebook. Aangaande de verklaring van uw zus L. (...) bij het Colombiaanse parket, werd eerder reeds aangestipt dat deze op tal van pertinente punten afwijkt van uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud. Los daarvan gaat het om een kopie zonder handtekening(en) en moet worden benadrukt dat eenieder eender welke verklaring kan afleggen, waardoor deze gekopieerde aangifte op zich de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk kan maken. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Ten slotte verwijzen de nieuwsberichten naar een algemene situatie in uw land van herkomst doch zij hebben geen betrekking op uw individuele persoon.

Aangaande de bijkomende opmerkingen die uw advocaat op 1 december 2021 via e-mail overmaakte na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, wenst het CGVS het volgende aan te stippen. Daar waar zij de lange duur van het persoonlijk onderhoud aankaart alsook het feit dat u zich niet zou hebben kunnen concentreren, dient te worden opgemerkt dat het eigenlijke gehoor in totaal 4 uur en 45 minuten duurde, dat er een pauze van 1 uur werd genomen (CGVS p.1, 21, 36), en dat u tijdens het onderhoud geen melding maakte van enige concentratieproblemen. Zoals eerder gesteld, maakte u zelf geen bezwaar tegen een verderzetting van het onderhoud (zie supra). Dat het persoonlijk onderhoud enige tijd in beslag nam, wijst er daarentegen net op dat het CGVS ernstig en nauwkeurig te werk is gegaan bij de behandeling van uw dossier. Bovendien verklaarde u de tolk steeds goed te hebben begrepen (CGVS p.33-34), werd de kwaliteit van de tolk geprezen door uw advocaat (CGVS p.34) en formuleerden jullie geen inhoudelijke opmerkingen na het ontvangen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. In de mate dat uw advocaat verder stelt dat zij de houding van de protection officer

problematisch, ongepast en respectloos vond, kan niet anders dan worden opgemerkt dat deze appreciatie in wezen geheel subjectief is en dat zulks niet kan blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch maakte uw advocaat hiervan melding tijdens het persoonlijk onderhoud zelf of na afloop ervan. De protection officer is overigens een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om een dergelijke houding aan te nemen."

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Deze overwegingen en vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster haar problemen met het ELN niet aannemelijk heeft gemaakt. Door louter te volharden in haar verklaringen en haar vrees om te worden vervolgd door het ELN en te wijzen op elementen die *in casu* niet worden betwist, met name dat zij voor de *Banco Agrario* werkte en dat werknemers van deze bank op commerciële bezoeken gaan te Tibú, doet verzoekster geen afbreuk aan de hoger uiteengezette motieven van de bestreden beslissing.

Het geheel van de voorgaande motieven volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voor zover verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voor zover verzoekster nog betoogt dat er in Colombia een gebrek aan effectieve bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet alsook een gebrek aan een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van die wet is, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met het ELN, een onderzoek naar het al dan niet voorhanden zijn van nationale bescherming of een intern vestigingsalternatief in haar land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met het ELN niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) en *Ejército de liberación nacional* (ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de FARC-EP beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan de FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van UNHCR van september 2015 als uit de COI Focus *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Voor wat betreft het departement Norte de Santander, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 17, 19, 34-36, 38 en 39).

Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in de Colombiaanse grootsteden, waaronder Cúcuta, dat in 2018 het tweede hoogste moordcijfer liet optekenen (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Met de landeninformatie waaruit zij citeert, toont verzoekster het tegendeel niet aan. Dit neemt niet weg dat kan worden aangenomen dat het geweld in de stad Cúcuta, zoals in andere grootsteden, wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland. In de mate dat het geweld in Cúcuta daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren. Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cúcuta gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cúcuta, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard is. Het hoge aantal moorden in de stad Cúcuta is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn of haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cúcuta sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cúcuta leidt tot interne ontheemding.

Het betoog van verzoekster over de interpretatie van de notie 'gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is *in casu* niet dienstig. Op basis van de beschikbare landeninformatie wordt immers niet betwist dat er in Colombia sprake is van een gewapend conflict tussen rebellengroeperingen, NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in onder meer Norte de Santander, het departement waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn. Dit gewapend conflict strekt zich evenwel niet uit tot de (groot)steden gelegen in deze gebieden, wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is slechts in geringe en indirecte mate gelieerd aan het gewapend conflict in de rurale gebieden. Het geweld in steden zoals Cúcuta blijkt in wezen doelgericht en dus niet willekeurig van aard te zijn. Wat betreft de veiligheidsincidenten die zich blijkens voormelde COI Focus van 2 augustus 2021 in juni 2021 in Cúcuta hebben voorgedaan – een aanslag op een militaire basis waar een aantal Amerikaanse soldaten aanwezig was en de beschieting van een helikopter met aan boord de president, de minister van Defensie en de minister van Binnenlandse Zaken –, dient te worden vastgesteld dat het om eenmalige gebeurtenissen gaat die doelgericht geweld betreffen. Het feit dat Cúcuta in 2018 de tweede meest gewelddadige stad van Colombia was en binnen Norte de Santander samen met Tibú het grootste aantal dodelijke slachtoffers kende, doet geen afbreuk aan voorgaande analyse waarin behalve met het aantal slachtoffers ook met andere elementen rekening werd gehouden.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cúcuta niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cúcuta zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift dezelfde informatie aan als deze waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cúcuta, is gesteund. Zij brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cúcuta sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de stad Cúcuta, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cúcuta, haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en haar vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN